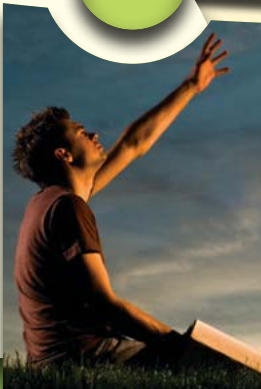

Frančiškov prijatelj

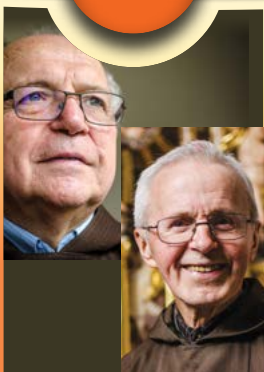
2
2016

Hrepenenje

8

15

27

34

UVODNIK.....	3	MOZAIK.....	21
Hrepenenje		MOLITVENA NAVEZA.....	30
BOŽJA BESEDA.....	4	DELAVNICE MOLITVE IN ŽIVLJENJA.....	32
OB IZVIRU.....	5	Bog izpolnjuje moje hrepenenje po sreči, ljubezni ...	
Pot iskanja		POKLICAL SI ME.....	34
OB SVETEM PISMU.....	6	Iz najlepšega kraja k Bogu	
»Tako hrepeni moja duša po tebi, o Bog«		BRAT KAPUCIN.....	35
ZNAMENJE ČASA.....	7	Duhovnik, ki služi invalidom in zapornikom z duhovitostjo in glasbo	
Hrepenimo po čudežih, a ti se dogajajo vsak dan		NOVI SVETNIKI.....	36
TEMA: HREPENENJE.....	8	Valentin Palencia Marquina (1871-1937) in štirje prijatelji	
Od hrepenenja do realnosti		IZ KAPUCINSKEGA SVETA.....	38
FRANČIŠEK IN KLARA VABITA.....	9	KNJIGA.....	40
Ko bi mladi znali, ko bi stari mogli		Pogumni	
FO IN FRAMA.....	10	FILM.....	41
Sestavi se!		Orel Eddie (2016)	
BOŽJE STVARSTVO OKROG NAS.....	12	OBVESTILA.....	41
Pred mano je pot ...		ALI VEŠ ...	42
OB LETU USMILJENJA.....	14	UJETO V OBJEKTIV.....	43
Sveta vrata – vrata usmiljenja			
INTERVJU: BR. VINKO IN BR. PAVEL.....	15		
Zlata brata: br. Vinko in br. Pavel			
PRVA POMOČ.....	20		
Vera in šport			

Franciškov prijatelj • XXVII/2 (200) • 2016

Izhaja štirikrat na leto med šolskim letom • izdajajo bratje kapucini ter asiški romarji • urednik: br. Vlado Kolenko
uredniški sodelavci: Fani Pečar, br. Jože Smukavec, Brina Smovnik • naslov uredništva: Franciškov prijatelj, Mekinčeva 3,
1119 Ljubljana • elektronska pošta: franciskov.prijatelj@rkc.si • revija se vzdržuje s prostovoljnimi prispevki.
Grafična priprava: Salve, d.o.o., Ljubljana • tisk: Littera picta d.o.o., Ljubljana.

Hrepenenje

Ljudje smo žal velikokrat zazrti le v sebe in nam je pomembna le hrana in denar. Kaj vse svet naredi, da bi se počutil dobro in bi imel vse, kar se da kupiti. Kdor je ujet le v sta svet in v to logiko, je res pomilovanja vreden. Ker se ne more nikoli nasiti in nikoli biti srečen.

Frančišek iz Assisija je bil eden od njih. Vse, kar je ponujal svet in užitek, je preizkusil in je bil zraven. Pa ne za dolgo. Vedno bolj se je umikal v samoto, kjer je opazoval stvarstvo in v tem videl tudi Stvarnika. Njegovo srce je hrepenelo po Neskončnem, ki edini lahko poteši vsa hrepenenja. Ko je prisluhnil Božji besedi je spoznal, da mu govori Gospod in ga napolnjuje z veseljem in ljubeznijo. Zato je želel, da bi sam in kasneje bratje, ki so se mu začeli pridruževati, lahko živel evangelij. Najprej to, šele kasneje vse ostalo – oznanjevanje, delo, pomoč, bližino...

Vsaka stvar hrepeni po življenju. Spomladi je lepo gledati, kako se vse prebuja in hrepeni po soncu, rasti, življenju. Vsaka travna bilka in cvet sili kvišku, hrepeni po toploti in svetlobi. Vsak otrok hrepeni po materi, da bi bil pri njej. Vsak človek se trudi in na nek način hrepeni, da bi prišel čim dlje, čim globlje, čim višje. Kaj vse počnejo športniki, da bi prišli v cilj čim prej, da bi dali čim več zadetkov? Kakšna vztrajnost. Kaj vse so počeli in še počenjajo ljudje, da bi spoznali, se do stvari dokopali, jih razumeli, raziskali. Svet, v nenehnem hrepenenju.

Ali res hrepenimo po pravih stvareh? Po čem hrepeni moje srce? Verjetno tega niti ne morem pravilno izraziti, saj bo hrepenenje vedno, dokler se moja duša ne umiri v Gospodu. Ja, po njem moram hrepeneti. Njega prositi, naj mi pomaga, da bo moje hrepenenje pravo.

Hrepeneti po svetosti. To ni nekaj oddaljenega, za nekatere, ampak zame in zate. Da bi v vsej polnosti lahko zaživel s svojim Stvarnikom, ki me čaka, ki me je izvolil in poklical, da bi moje hrepenenje v življenju bilo po Njem. In da bi se to hrepenenje nekoč tudi izpolnilo.

Draga sestra, dragi brat! Tudi ti hrepeniš po stvareh, za katere veš samo ti. Naj bo Bog tisti, po katerem boš hrepenel vedno bolj in bolj. Naj ti tudi vse, kar je zapisano v tej številki Franciškovega prijatelja pomaga, da bo tvoje hrepenenje še večje in močnejše.

br. Vlado Kolenko

Slekla sem si obleko,
kako naj se spet oblačim?
Umila sem si noge,
kako bi jih mogla umazati?

Moj ljubi je iztegnil roko skozi lino
in srce mi je vzkipelo zanj.
Vstala sem, da bi odprla svojemu ljubemu;
z rok mi je kapljala mira,
s prstov topna mira
na držaj zapaha.
Odprla sem svojemu ljubemu,
a moj ljubi se je obrnil proč, odšel je.
Moja duša se je topila,
ko je govoril.

Iskala sem ga, pa ga nisem našla,
klicala sem ga, pa mi ni odgovoril.
Našli so me čuvarji,
ki krožijo po mestu;
pretepli so me, me ranili,
strgali so ogrinjalo z mene,
ti čuvarji obzidja.
Rotim vas, hčere jeruzalemske:
Če najdete mojega ljubega,
kaj mu sporočite?
Da sem bolna od ljubezni!

Visoka pesem 5,3-8

Pot iskanja

Saj bi najraje kar molčal... in pustil, da hrepenenje skrito v verzih Visoke pesmi napolni tvoje in moje srce. Verjetno bi bila to najboljša pot... A ker me Beseda izziva in sem obljubil, pišem...

Najprej naj delim s teboj spomin na svete trenutke izpred let, ko sem na romanju v Assisi obsedel v baziliki sv. Klare, vzel v roke Sveto pismo in se vrstico po vrstico spustil v opojnost Visoke pesmi. Spominjam se, da so mi po licih tekale solze, ko sem od blizu poslušal tok ljubezni med zaročenko in Zaročencem. Bližina sv. Klare me je samo še dodatno spodbujala k prisluškovanju in me vodila še globlje v skrivnost neugasljivega hrepenenja.

In ko sem danes spet pred tem čudovitim besedilom – žal sem lahko izbral samo kosček le tega – se moje srce ponovno odpira božjemu Zaročencu in se skupaj z zaročenko odpravlja na pot iskanja...

Kako nekaj velikega, svetega se je zgodilo v duši zaročenke, ko je njen ljubi iztegnil roko skozi lino njene sobice. Zahrepenela je po njegovi bližini, po objemu, ki daje okus večnosti. Hrepenenje jo je gnalo, da je vstala iz mehke, tople postelje, odprla vrata in se odpravila iskat njega, ki ga ljubi njena duša. Hrepenenje je bilo tista močna sila, ki jo je vodila po mestnih ulicah. Pripravljena se je

bila izpostaviti zasramovanju in udarcem, mrzli noči in še bolj ledenem dihu negotovosti, samo da bi našla ljubljenega.

Kaj ni to zgodba sleherne duše, ki jo poljubi Gospod?!

Pripravljeni smo umreti na poti iskanja Vseljubečega, kajti srce nam ne pusti ostati v varnem zavetju sobice. Samo prisluhniti mu moramo in v njem zaznati glas Ljubljenega... In večno romanje, ali kot bi rekel eden izmed mojih bratov »večni ples«, se lahko začne.

Če deliš z menoj prepričanje, da sta tudi najini življenji verza Visoke pesmi, za konec tega skromnega poskusa ubesediti Neizrekljivo prisluhni nekomu, ki je vedel za skrivnost. Ni bil kristjan, a je ljubil Boga nad vse in, kar je še bolj pomembno, vedel je, da ga On ljubi.

»Božja ljubezen neti

naše hrepenenje po Bogu.

Njegova privlačnost pritegne vse, ki iščejo, na Pot.

Se prah dvigne brez vetra?

Mar ladja plava brez morja?» (Rumi)

br. Jaro Knežević

»Tako hrepeni moja duša po tebi, o Bog«

Ps 42,2

Zdi se, da nekako sodi hrepenenje v ozvezdje poezije. Da je hrepeneti čisto pesniška domena. Svetopisemska poezija v Visoki pesmi in v Psalmih je polna hrepenenja. Pa vendar čutim (in jaz nisem nikakršna pesnica), kako moja duša hrepeni, da je včasih vse temno in brezračno od neizpolnjene želje. Tako močno intenzivnost nosi v sebi hrepenenje. Je več kot le želja. Je občutek telesa in duha, skoraj do bolečine in včasih še čez. V 84. psalmu je zelo močno izražena ta nuja: »Moja duša hrepeni, celo medli po Gospodovih dvorih, moje srce in moje meso vriskata k živemu Bogu« (Ps 84,3).

Hrepenenje je tudi nekakšno gibalno človeka. Ga pelje naprej, mu je spodbuda za napredek, lahko pa tudi pot v pogubo. Hrepeneti po oblasti, po denarju, moči je vsekakor pot lastne pogube kot nemalokrat pogube za mnoge, ki na tej poti predstavljajo oviro. Intenzivnost hrepenenja lahko iz človeka izbeza na plan najnižkotnejše nagibe – celo morilskega duha. Zakaj govorim o tej negativni plati hrepenenja? Ker v svetu največkrat odmeva prav ta pol. Še v Svetem pismu imamo nemalo primerov povzročenega zla zaradi nenasitne želje po oblasti, moči, po tem, da se nekdo povišuje nad Boga (faraonovo zakrknjeno srce, babilonska samopašnost, Herodova neizprosnost, Pilatova vzvišenost ...). Ampak kljub vsej tej moči se morajo prav vsi ukloniti tistemu, ki hrepenenje polaga v srce: »Krivičnik to vidi in se huduje, škriplje z zobmi in gine, hrepenenje krivičnikov se izgubi« (Ps 112,10).

Po drugi strani pa je veliko tihega in vztrajnega hrepenenja po Božji bližini, ki dela iz ljudi svetnike in nosilce Božje besede, ki dela iz nas, če le hočemo in se temu odpremo, nosilce Božje ljubezni za vse: »Moja duša hrepeni po tvojem odrešenju, pričakujem tvojo besedo« (Ps 119,81). Apostol Pavel poudari, kako pomembno je hrepeneti. Vendar ne se ustaviti pri enostavnem, ampak želi, da se naše hrepenenje dviguje k Bogu, da si želimo še bolj približati Bogu: »A vendar morate hrepeneti po večjih milostnih darovih« (1 Kor 12,31). Če bi brali besedilo naprej od tega citata, bi naleteli na hvalospev ljubezni in na tri vrline, ki naj bi jih nosil v sebi vsak kristjan ter po njih živel, ljubezen, upanje in vera. Na nek način nam Pavel govori o popolnosti. Torej je cilj vsakega kristjana hrepeneti po popolnosti.

Iz trenutka v trenutek, od dne do dne, skozi leta je moje najintenzivnejše hrepenenje po Božji bližini: »Moja duša hrepeni po tebi ponoči, duh v moji notranjosti te išče zgodaj zjutraj« (Iz 26,9). Bog – izvir, začetek in konec, bolečina in tolažba mojega hrepenenja. »Hrepenenje njegovega srca si mu dal, prošnje njegovih ustnic nisi odrekel« (Ps 21,3).

Bog, ki je vse to in več, pozna vsak kotiček mojega srca, napolnjenega z vseh vrst hrepenenj, in zna ta hrepenenja pomiriti pa tudi ugasiti, ko je to potrebno.

»Gospod, pred teboj je vse moje hrepenenje, moje vzdihovanje ti ni prikrilo« (Ps 38,10).

Lea Bric

Hrepenimo po čudežih, a ti se dogajajo vsak dan

V dneh, ko po Sloveniji roma kip fatimske Marije, se je ustavil tudi v naši župniji, na Suhi pri Škofji Loki. Mnoga hrepenenja srca smo položili prednjo. Priznam – sama sem do takih dogodkov precej zadržana, a ko se zgodijo, me nikoli ne pustijo prazne. Tudi tokrat je bilo tako. V župnijo je za kratki dve uri priromal kip, ki smo ga čakali pred župniščem. Popoldne je bilo deževno, kazalo je, da večer ne bo prinesel jasnine. Pošteno sem se jezila nase, ko sem odšla, tako kot po navadi, od doma brez dežnika. A kapljice so se ustavile in ko smo se v procesiji zvrstili proti cerkvi, je sonce obsijalo kip, medtem ko so bili povsod naokrog preteči temni oblaki.

Že to se mi je zdel prvi čudež, v katerega v resnici popoldne nisem verjela. Pete litanije, sveta maša ... vse je hitro minevalo. Veliko nas je bilo v naši ljubi mali cerkvi, a to je dajalo še posebno toplino. Vsak je prišel s svojo zahvalo, svojo prošnjo, s svojim hrepenenjem in to je bilo tisto, kar je najbolj ganilo. Ne kip kot tak, veliko replik vidimo na vsakem koraku, ampak vse tisto, kar se je predramilo v ljudeh. Solzne oči, dotiki, hrepeneči, proseči pogledi različnih ljudi – otrok, nekateri so medtem zaspali, saj je bila ura večerna, mladih, starejših, zdravih, bolnih ... Prav blizu Marije je sedela gospa, ki je pred kratkim izvedela diagnozo – rak. Večkrat se je moj pogled ustavil pri njej, njene oči so tako mirno, mило in spokojno zrlle Marijo, ves čas, z blago prošnjo in velikim zaupanjem. Pevci smo goreče peli ta večer, tudi: »Bolnik tu omedljuje, glej, k tebi vse vzdihuje ...« a to pač ni šlo, pelo je le

moje srce – cmok v grlu, solzne oči in iskrena prošnja, da ljudje vendarle ne bi toliko trpeli.

Tisti večer je bil poseben, veliko odtenkov je imel, dotaknil se me je. Do tistih globin, ki jih človek v sebi prevečkrat zanemari, hrup vsakdana nas pač duši. Pomembno je, da v svojih hrepenenjih po velikih čudežih, ne spregledamo, da se mali dogajajo prav vsak dan. Vsak dan, če jih le znamo videti – v travni bilki, dežni kaplji, molitvi, Marijini podobi, ki jo skozi temne oblake pozdravijo sončni žarki ...

Mateja Feltrin Novljan

Od hrepenenja do realnosti

Za tokratno razmišljanje o temi potrebujem tvojo pomoč. Zagotovi si nekaj minut miru, kar pomeni, da izklopi TV in glasbo, mobilni telefon daj na tiho, vzemi pa papir in svinčnik. Ko si odstranil motilce pozornosti, pomisli na stvar (stanje, dejanje) ki si jo resnično želiš. In ko jo nadeš, jo zapiši, pri tem bodi natančen in določi časovni okvir. Ne zapiši samo, da bi rad bil poročen in imel otroke, ampak zapiši, da boš to izpolnil v roku npr. petih let. Pri tem se ne ustavlja pri ovirah, ki ti jih bo gotovo predločila tvoja negativna možganska stran. Trenutno se ne ukvarjaš s tem, kako boš to dosegel, ampak ugotavljaš, kaj si v resnici želiš. Prepoznati svoje hrepenenje je prvi korak, da bi ga uresničil.

In kaj je hrepenenje? Slovar slovenskega knjižnega jezika pravi, da beseda hrepeneti pomeni čutiti, imeti močno željo po čem. Latinska beseda desiderare (od tu angleški izraz za hrepenenje desire), ki izhaja iz de sidere (od zvezd) pa pomeni čakati na to, kar bodo prinesle zvezde, torej pričakovati to, kar ni (samo) v tvoji moči, da se uresniči.

Hrepenenje, želje se v nas neprestano prebujajo. Ustvarjeni smo bili iz njih in brez njih bi ne imeli razloga, da bi karkoli počeli. Svet brez hrepenenja bi bil dolgočasen in depresiven. Hrepenenja so tista, ki dajejo življenju smisel, ga barvajo in usmerjajo. In svojevrsten paradoks je, da je želja, da bi ukrotili svoja hrepenenja (ali jih vsaj nadzirali), tudi sama hrepenenje.

V različnih verstvih gledajo na hrepenenje različno. Hinduizem v njem vidi sicer življenjsko moč, hkrati pa so hrepenenje in želje na sploh označene kot tiste, ki onemogočajo višje (spo) znanje in samouresničevanje. Podobno tudi budizem v svojih štirih plemenitih resnicah trdi, da je vzrok trpljenja strast oziroma hrepenenje. Nirvana, ki jo človek želi doseči, je tako stanje brez želj in hrepenenj.

Po svoje ima hrepenenje negativen predznak tudi v katolištvu – vzrok za prvi greh Eve in Adama je želja in ta je v ozadju vseh sedmih glavnih grehov, v ozadju posta in odrekanja ...

Po drugi strani pa nas Sveto pismo spodbuja, da prepoznamo svoja hrepenenja in se trudimo za njihovo uresničitve (npr. 1 Kor 12,31). Ravno hrepenenja nam namreč kažejo, da smo nepopolna bitja. Če se jih zavemo ter jih znamo prebrati in v njihovem ozadju prepoznati temeljno hrepenenje po odnosu, nas vodijo do Boga, ki jih edini lahko zadovolji. Naše molitve brez hrepenenja bi bile prazno govorjenje. »Prosimo in se vam bo dalo!« piše evangelist Luka (11,9). In na drugem mestu: »dobro, potlačeno, potreseno in zvrhano mero vam bodo nasuli v naročje!« (Lk 6,38) S hrepenenjem torej ni nič narobe, v kolikor seveda ne uporabljamo napačnih, škodljivih načinov, da bi ga zadovoljili.

Na list si torej napisal svoje hrepenenje. Morda je dobro pogledati, ali gre za hrepenenje po materialnih stvareh ali nematerialnih. Prva je lažje zadovoljiti in navadno je tako, da nam njihovo potešenje ne prinese daljšega zadovoljstva. Na ta je mislil George Bernard Shaw, ko je rekel: »Za človeka sta tragični dve stvari: prva je, da izgubiš to, po čemer si srčno hrepenel, in druga, da to dobiš!« Dolgo so v psihologiji menili, da so osnovna hrepenenja tista po zadovoljitvi osnovnih telesnih potreb. Z razvojem psihološke vede, pa v ospredje stopajo druga, hrepenenja, ki v ospredje postavljajo človeka, njegove odnose in jih v polnosti na tem svetu ni mogoče uresničiti. Oziroma so taka, da

človeka silijo v gibanje, k preseganju postavljenih ciljev in nadgrajevanju hrepenenj.

Ko si torej zapisal svoja hrepenenja, si že na poti k njihovem uresničevanju. Ampak še daleč od cilja. Postavi jih na vidno mesto in jih »obiskuj«. Naj tudi zavestno postanejo tvoja. Če je Bog položil sanje v tvoje srce, potem ni razloga, da se jih ne bi veselil in ne bi verjel, da jih je mogoče doseči. Močno hrepenenje in velika vera gresta z roko v roki. Vera daje namreč moč, ki je potrebna, da hrepenenja postanejo »telo in kri«. Hkrati pa tudi sama vera spodbuja naša hrepenenja – tako pravi papež Frančišek, da »prava vera vedno spodbuja globoko hrepenenje po tem, da bi spremenili svet.«

Zavedanje hrepenenj in nato vera, da jih je mogoče uresničiti, sta prvi dve stopnji uresničevanja. In zadnja? K veri dodaj še delovanje. Uresničenje ne bo prišlo, če boš zgolj stal križem rok (razen če je tvoja želja priti v Guinnessovo knjigo kot človek, ki je najdalje držal prekrižane roke ☺). Ni treba, da imaš ob začetku delovanja že vse natančno preračunano. Pretirana dorečenost lahko povzroči, da prezreš presenečenja, ki ti jih Bog obilno pošilja na pot. Preveč natančno načrtovanje pa slabi tudi vero in daje občutek, da zmoreš vse zgolj s svojimi močmi.

Želja in trud sta tisto, kar je odvisno od nas, medtem ko Bog obljublja moč in končni rezultat. Pa čimveč uspeha.

Po različnih virih povzela Fani Pečar

Ko bi mladi znali, ko bi stari mogli

Večkrat mi pride na misel naslednji rek, ki pravi približno tako: *Ko bi mladi znali, ko bi stari mogli!*

Kako uravnovesiti neustavljivo hrepenenje mladega človeka s spoznanjem starega? Ko bi to bilo mogoče, bi bilo veliko manj praznega hrepenenja. In razočaranih src. Pa ni mogoče. Treba je iti skozi trpljenje neuresničenega hrepenenja, da spoznaš prave vrednote. Tudi Frančišek je šel. Po čem vse je hrepenel: po slavi, denarju, priznanju, lepoti, dobroti, Bogu ... Vedno više je segal. Vendar – v nekem trenutku, ko v svojem spoznanju še ni prestopil meje med zemeljskim in božjim, je ugotovil, da hrepeni po nepravih stvareh. Želje in hrepenenja so se mu sesuvali eno za drugim. V vojaških bojih je bil poražen, zdravje ga je zapustilo, pristal je v ječi ... Slava se mu je zdela vedno bolj prazna. Šele ko je zaslutil vrednost tega, po čemer je vredno hrepeneti, je začel dobivati; vendar druge reči, gotovo ne tistih, po katerih je hrepenel kot posvetni mladenič.

Osnovno besedilo, ki Frančiškovim bratom in sestram v svetu predstavlja oporo in smekaz za pravo pot po Frančiškovih stopinjah, sta Vodilo in Konstitucije OFS. V njih nikjer ne spregovori natančno, dobesedno o hrepenenju. Lahko pa iz mnogih misli spoznamo, kam naj bo usmerjeno naše hrepenenje.

Najprej nas v Vodilu spominja, da smo tisti, ki nas »spodbuja Sveti Duh, da bi v svojem svetnem stanu dosegli polnost ljubezni ...« (Vod 1,2) Modri ljudje so nam povedali, da Duh ne daje želja, ki niso uresničljive. Torej, doseči polnost ljubezni.

Gremo naprej: takoj se vprašamo, kako. V naslednjem poglavju že dobimo odgovor: z izpolnjevanjem »evangelija našega Gospoda Jezusa Kristusa ...« (Vod 2,4) In seveda, čisto v Frančiškovem stilu, nas ne pusti dolgo v uganju, kako naj evangelij spoznamo, če bi ga naj izpolnjevali: »Frančiškovi bratje in sestre v svetu naj si prizadevajo, da bodo pogosto prebirali evangelij, ko prehajajo od evangelija v življenje in iz življenja v evangelij.«

Kaj nam torej preostane drugega kot iskane žive besede in dejavne Kristusove osebe v bratih in sestrah, v Svetem pismu, v Cerkvi in v bogoslužnih opravilih. (po Vod 2,5)

Pa pogledjmo, kje je v Svetem pismu omenjeno hrepenenje: devetkrat v tem sklonu – sedemkrat v stari in dvakrat v novi zavezi, v evangelijih pa nikjer. Zanimivo! Dvakrat je omenjeno hrepenenje neumnih, najvišje pa je cenjeno hrepenenje po modrosti. Posebej pretrse odlomek iz Ezekielja, ki pravi: Tako govori Gospod Bog: Glejte, oskrnil bom svoje svetišče, ponos vaše moči, radost vaših oči in hrepenenje vaše duše. (Ezk 24,21) Za pravo razumevanje tega odlomka bi gotovo potrebovali eksegeta. Vendar lahko tudi v preproščini svoje duše domnevam, da je šlo za situacijo,

ki Izraelovega rodu ni božala in čehljala za ušesi. Gotovo so storili nekaj hudega, sicer si ne znam predstavljati tako brezkompromisnega odgovora. Obenem pa skušam razumeti, da vse želje in vsa hrepenenja niso Bogu po volji (kar je zelo hitro spoznal tudi sv. Frančišek). Imamo kako oporno točko, za katero bi lahko rekli, da nas zagotovo ne bo pustila na cedilu? Morda pa je to tista molitev, ki nas vedno znova uravnoteži, da prepustimo žalost in veselje Bogu in prosimo le za modrost:

O vzvišeni in veličastni Bog, razsvetli termine mojega srca, daj mi pravo vero, trdno upanje, globoko ponižnost, razumnost in spoznanje, da se bom držal tvojih zapovedi. Amen. Tako naj bo!

Dorica Emeršič

Sestavi se!

Zbrali smo se v sončni Izoli od 20. do 22. maja, da bi se sestavili. 17 mladih iz štepanjske Frame se je ustavilo ob geslu letošnjega jubilejnega leta: Usmiljeni kakor Oče. Logotip svetega leta usmiljenja je zelo zgovoren. Prikazuje Jezusa, ki nosi izgubljenega človeka.

Po Markovem uvodu se na petkov večer s škarjami in lepilom umaknem v svoj kotiček. V roke vzamem list s tremi elipsami. Predstavlja grob. Najprej Adamovega, ki se po izvirnem grehu skrije pred Bogom; potem pa tudi mojega, tvojega. Predstavlja vse, kar je mrtvo, skrito, sebično zasebno. V notranji, najtemnejši del elipse, z ostro konico zarežem sedem glavnih grehov (napuh, pohlep, nečistost, jeza, požrešnost, zavist, lenoba), ki se jih morda v svojem delovanju niti ne zavedam, ker sem že preveč okužen z boleznimi današnjega časa. Greh se ostro zareže v človekovo dušo in telo. Boli. Ko človek (z)greši, je v nevarnosti, da bi vse sam popravljal. Adam se zaradi greha skrije pred Bogom in se zateče v grob. V srednjo elipso napišem sedem telesnih del usmiljenja, v zunanjo pa sedem

duhovnih del usmiljenja, ki služijo za mojo rast. Pri usmiljenju se vse začne. Dela usmiljenja me lahko rešijo iz groba. Kakšen odnos imam do teh del?

Trije koncentrični krogi, ki prehajajo v vedno svetlejšo barvo, nakazujejo Kristusovo delovanje, ki človeka nosi iz noči greha in smrti v Svet(l)ost. Čez elipse nalepim križ. To je najprej moj križ, na katerega z ostro konico zapišem vse tisto, kar čutim, da je zame v mojem življenju pomembno, vendar je naporno, zahteva veliko truda. Sedaj moram zelo previdno razmisliti, kako bom na križ prilepil Jezusa. Če ga bom nepopolno izrezal in zalepil (slabo spoznal in določil), me ne bo mogel naložiti na svoja ramena. Le če Ga (s) pustim v temino svojega groba, bo pobral mene, upornega, izgubljenega, mrtvega človeka in me prebudil, preobrazil, od-rešil. Nato izrežem še sebe, Adama, in »pustim«, da si me Jezus

zada okoli vratu. S skrajno mero usmiljenja me naloži na svoja ramena. Nase vzame vso človeško naravo in vstane z Adamom, z vsem človeštvom. Pozoren moram biti, da imava eno oko skupno. Bližina obličij želi izraziti prav usmiljenje Boga Očeta, ki pošlje svojega Sina, da bi bil kot človek solidaren z vsakim človekom. Zato se tudi njuna pogleda srečata oz. postaneta eno samo oko. Stari Adam je odrešen, ker v novem Adamu odkrije Očetovo usmiljenje.

Ko se človeka dotakne Božje usmiljenje, se njegovo življenje spremeni. Pri tem sam nimam nobenih zaslug. Moja dejanja so lahko samo odgovor na Njegovo ljubezen.

Kako se počutim v Njegovem objemu? Ugotavljam, da sem preveč nosil. Premalo sem bil nošen. Ti, Gospod, si ljubeča prisotnost, v kateri se odpiram, sestavljam. Le Ti me lahko popolnoma sestaviš.

V sobotnem dopoldnevu razmišljam o zgoraj zapisani vsebini, zrem na prostrano morje in se prepustim božanju toplega sonca. Čudim se lepoti ustvarjenega. Sestra Anja nas v nedeljo še pobliže seznani z duhovnimi deli usmiljenja. Podamo se na pot razmišljanja o usmiljenju v konkretnih dejanjih. Kaj mora v meni umreti, da se lahko rodi novo?

Danes se s hvaležnostjo spominjam majskega vikenda, kjer smo bili v Njegovem objemu deležni objema morskih valov, prijetnih pogovorov, okusnih obedov, čarobnega izleta v Strunjan in nedeljske svete maše, ki smo jo sooblikovali s svojo prisotnostjo in sodelovanjem. Dali smo prostor druženju in dali smo prostor tišini, da nam je lahko spregovoril On. V upanju, da bi se vedno znova znali rojevati od zgoraj in v ponižnem zavedanju, da nas Božje usmiljenje rešuje iz še tako temačnih globin morja, se Ga želim trdno okleniti. Slutim, da mi ne bo žal.

Monika Marinko

Pred mano je pot ...

Janez Menart je takole zapisal na koncu pesmi 'Vzpon': „... in sreča je, da je pred mano pot, in to da vem, da slast je v tem, da grem.“

Pot po pokrajini in še kakšna

Takole pred poletjem se zavem, da je ‚pred mano pot‘. Že nekaj let zapovrstjo si poleti privoščim nekaj dni samotnih poti po kakšni od slovenskih pokrajin. Ne izbiram si več (pogosto) tistih poti, ki vodijo v sivino strmih skal, sploh ne več nadelanih ferat in brezpotij po naših Alpah, ne iščem več adrenalina, ... pač pa samoto gozdov, košenin, osamljenih kmetij in malih zaselkov po podeželju. Na pot odidem sam le z najnujnejšo opremo, vodnikom in zemljevidom, Svetim pismom in romarsko posteljo (spalka in podloga).

Dolga samotna pot ima več vidikov: je pot po pokrajini, je premagovanje naporov, je pa tudi pot v prostore Njegove milosti, kamor človek le stežka vstopi v vsakdanjosti časa. Zdi se, da dolga samotna pot to omogoči, a ne vedno in sploh ne avtomatsko. Meni vstop v te „prostore“ omogoči kombinacija – napor in samota dolge poti ter prebiranje

Božje besede, kar simbolno sporoča tudi vsebina žepa hlač, kjer sta vedno vodnik po poti in Sveto pismo. Odmik, obvezno mora biti vsaj tridnevni, omogoča možnost za premislek, premik malo bližje Gospodu in iskanje njegove volje za moje življenjske odločitve.

Še ena pot je na takem romanju: pot v „prostor“ do soljudi, ki jih srečuješ. Ne do vseh. A moja izkušnja je, da na dolgih poteh srečam ljudi, ki jih je treba srečati, ljudi, s katerimi si imamo kaj podeliti. Na eni od poti se me je dotaknilo srečanje z možem, ki je želel – potem, ko me je gostil na svojem domu – z menoj prehoditi del poti. Na štiriurni poti sva se pogovarjala o čisto vsakdanjih rečeh, skupaj molila in, neverjetno, v teh nekaj urah sva zmogla „odriniti zelo na globoko“, prav do bolečine. Kot bi skupaj vstopila v prostor Njegove milosti.

Hvaležnost za možnost

Kako malo in kako redko sem hvaležen zaradi samega dejstva, da je vedno pred mano pot. Še več, redko se zavemo da moram biti

hvaležni, da sploh lahko grem na pot. Da se lahko gibljam, da imam zdrava transportna sredstva - noge.

In še bolj redko se zavem, da je v tem, da lahko grem, da pravzaprav sploh lahko grem, pravzaprav slast. Hvala pesniku, da me je na to spomnil. Pravzaprav hvala Bogu za pesnike, ki odhajajo tja, kjer mi še nismo bili in nam povedo kako je tam. Na svoj način.

Še Nekdo je govoril o poti

“In kamor jaz grem, poznate pot. Tomaž mu je rekel: “Gospod, ne vemo, kam greš. Kako bi mogli poznati pot?” Jezus mu je dejal: “Jaz sem pot, resnica in življenje. Nihče ne pride k Očetu drugače kot po meni.” (Jn 14, 4-6)

Ta pot pa je težka, zahtevna, a edina prava. Bogu hvala zanjo. Morda bi lahko takole parafraziral pesnika v kombinaciji z zgornjimi vrsticami iz Evangelija: “In sreča je, da On je pot, in to da vem, da slast je v tem, da vem, da On je prava pot.” Zakompliciral? Še sam moram dvakrat prebrati, da razumem vse pomene.

Aleš Čerin

Sveta vrata – vrata usmiljenja

Z vrati se srečujemo vse življenje. Dragi bralec, morda se še spominjaš trenutka, ko si prvič odrinil vhodna vrata osnovne šole. Sam se spominjam, da me je navdajal občutek nečesa velikega. Ali pa takrat, ko sem odriaval težka vrata domače župnijske cerkve in pri tem pričakoval značilni vonj cerkve, ki bo vstopil vame. Zanimivo, da se zelo dobro spominjam tudi trenutka, ko sem prvič prestopil vrata kapucinskega samostana v Ljubljani, in se mi je začelo novo življenje v hoji za Jezusom Kristusom.

Nekoč so bila vhodna vrata v samostan zelo debela in težka, zaradi varnosti, pa tudi zato, da so menihi ali redovnika spominjala, da seboj zapuščajo staro, in se odpira novemu.

Vrata v samostan je človek naredil sam, tista, ki omogočajo novo življenje v Bogu, pa niso človekovo, ampak Božje delo. Ko sta prva človeka, Adam in Eva, grešila proti Bogu, ju je izgnal iz rajskega vrta, pred vrata pa za stražo postavil angele kerube (1 Mz 3, 24), da se ne bi do konca pogubila. Človek se je za greh sam odločil, in Bog mu je to v svoji vsemogočnosti dovolil. Toda ni nas pustil same, ampak je poskrbel za nova vrata, pri katerih bi se srečal s človekom.

Spomnimo se na vrata Noetove barke, ki jih je Bog zaprl od zunaj, da ne bi vanjo vdrla voda (1Mz 7,16). Ali pa vrata domov Hebrejcev v Egiptu, ki so jih morali namazati s krvjo juncev, da je šel angel pokončevalec mimo (2 Mz 12,23). To so bile podobe, ki so kazale na ljubezen Boga do človeka in nas pripravile na prava vrata, ki jih je odprl do nas: Jezus Kristus, Bog, ki je prišel kot človek. Sam zase je rekel: »Jaz sem vrata. Kdor stopi skozme, se bo rešil; hodil bo noter in ven in bo našel pašo« (Jn 10,9). S svojo smrtjo in vstajenjem je uničil vrata smrti in postal trajna vez med Bogom in človekom.

Jezus Kristus je naše upanje. To moramo verjeti, da bomo živi. Nič več nismo tujci in priseljenci, izgubljeni v tujini, brez stika z domovino, ampak lahko po Božjem usmiljenju vstopimo v svoj Dom. Ne glede na velikost grehov so vrata usmiljenja dovolj velika za vsakega skesanega grešnika.

Cerkev, telo Jezusa Kristusa, je tudi neka kšna vrata, kjer se stika Božje in človeško. Zato je papež Celestin V. že leta 1294 uvedel prva sveta vrata v baziliki v Aquili. Pozneje so jih skozi stoletja odpirali tudi v Rimu, lansko leto pa je papež Frančišek razglasil jubilejno leto usmiljenja in sveta vrata po stolnicah in drugih svetiščih. Zato te, dragi brat in sestra z vso močjo spodbujam, da do meseca novembra vsaj enkrat stopiš skozi sveta vrata, ki si jih sam izbereš. Prestopi njihov prag z vso svojo vero, kajti na drugi strani te z odprtimi rokami čaka Usmiljeni Oče. Morda se boš prehoda skozi ta vrata spominjal vse življenje. Zate prosim Devico Marijo, vrata nebeška.

br. Mitja Marija Ponikvar

Zlata brata: br. Vinko in br. Pavel

Za župnijo svetega Jožefa v Mariboru na Studencih lahko letos mirno rečemo, da je zlata. Pa tu ne mislim na župljane, ki bi si gotovo zaslužili ta naziv, ampak ji laskavi naziv pripada, ker je letošnje leto v njej pravi hattrick zlatih maš, če uporabim nogometni žargon. Kar trije kapucini, ki so z njo povezani, so zlatomašniki; br. Robert Podgoršek, ki je pred 50 leti v njej praznoval novo mašo, ter br. Vinko Škafar in br. Pavel Košir, ki sedaj delujeta v njej. S slednjima dvema smo se ob tej priložnosti pogovarjali.

Česa se spominjate, ko pomislite na vaše otroštvo in mladost?

br. Vinko: Otroštva v Beltincih se spominjam s hvaležnostjo. Takrat je bilo še vse prežeto z verno stjo tako doma, kot v cerkvi, kjer sem zadnja štiri leta osnovne šole vsak dan ministriral. Beltinski župnik Janko Škraban, kljub temu, da so ga nekateri opravljali, je imel v mojih očeh veliki ugled. V tistem času je bilo v beltinski župniji čez trideset živih duhovnikov.

br. Pavel: Moja mladost ni bila prijetna. Bil je čas vojne in še hujše je bilo po njej. Pri nas je bilo pravo žarišče treh sovražnih sil; Italijanov, Nemcev in partizanov. Naša družina je plačala strašen davek. Dva brata sta postala mučenca. Brata, ki je imel 14 let in očeta so odpeljali v neznano na »prevzgojo«. Hvala Bogu, po letu dni sta se vrnila. Doma je ostala mama z dvema otrokoma (8 in 11 let) brez vsega. Še danes ne morem razumeti, kako nas je mama vzgajala za spravo in odpuščanje z vsemi. V molitvi smo našli pravo moč in tolažbo. K maši smo hodili ob nedeljah v Lučne in potem na Planino (dve uri daleč, ker v Žireh ni bilo duhovnika). Nič se ni zdelo težko, ne daleč.

Sicer pa nas je bilo v naši družini 8 otrok: 6 fantov in 2 punce. Dva sta umrla že v zgodnji mladosti, dva po drugi svetovni vojni, dve sestri in brat so si ustanovili svoje družine. Jaz, ki sem bil najmlajši, sem sedaj že 13 let sam od otrok, ostali so se poslovili. Taki so božji načrti. Molitev pa nas povezuje.

Kako pa je zorela vaša odločitev, da postanete redovnik? Kakšno je bilo prvo srečanje s sv. Frančiškom in kapucini?

br. Vinko: Br. Boleslav Polanski, kapucin, doma iz Velike Polane, ravnatelj kapucinske gimnazije na Hrvaškem in neutrudljiv delavec za duhovne poklice, je spodbudil takratnega črenšovskega

V petih besedah – br. Vinko

Knjiga, ki vam je všeč:

Henri J. M. Nouwen, Platno ljubezni, duhovna razlaga Rembrandtove slike

Svetnik, ki vas nagovarja:
sv. Leopold Mandić

Kraj, ki bi ga radi obiskali:

Velehrad na Moravskem (in vse vasi in mesteca, kjer je bilo in je še kaj slovenskega na Hrvaškem, Madžarskem, Italiji in Avstriji)

Stvar, ki vas spravi v dobro voljo:

Pogovor z iskrenimi ljudmi, ki so empatični, znajo poslušati in slišijo, tvoje mišljenje jemljejo zares in mojih slabosti ne obsojajo, ampak so razumevajoči in ko je potrebno, odpuščajo.

Glasba, ki vam je blizu: **koral**

kaplana Jožeta Lebarja, Beltinčana, ki sem mu leta 1952 na novi maši ministriral, da je povpraševal po Beltincih o »malih maturantih«, tudi mene je obiskal, če bi kateri od nas želel nadaljevati šolanje v kapucinski gimnaziji na Hrvaškem in sem se odločil.

Moje skrita želja je bila že od zgodnjega otroštva postati duhovnik, duhovništvo je bilo moj, kot danes nekateri radi rečejo, sanjski poklic. V tistem času je bilo v beltinski župniji čez trideset živih duhovnikov, med njimi številni salezijanci, trije frančiškani, minoriti in največ škofijskih duhovnikov. Redovništvo mi je bilo podarjeno, kot »dodana vrednost«.

br. Pavel: Na to vprašanje je težko odgovoriti. Bila je to pot zorenja in iskanja prave odločitve. Leto 1954 ni bilo lahko za tako odločitev. Nisem bil ministrant, nikoli nisem bil v pogovoru z župnikom, ne s kako drugo duhovno osebo. Bilo me je preprosto strah to komu omeniti. Imel sem pa globoko verne starše, zlasti mamo, ki je bila svetnica. Pred leti se je cela družina posvetila Srcu Jezusovemu in Marijinemu. Po možnosti smo opravljali prve petke in sobote.

Da bi rad postal duhovnik sem zaupal samo mami. Vsako leto smo romali na Brezje ali na Rakovnik. Tega sem se posebej veselil. Po osnovni šoli sem želel iti na gimnazijo v Kranj. Vendar nisem naredil sprejemnega izpita, kar me je potrla. Še sem trkal na druga vrata, pa se niso zmenili za moje prošnje. Ko sva z mamo čakala na železniški postaji v Škofji Loki, je nama pristopil zelo prijazen kapucin: »Kam pa vidva potujeta?« - »Na Brezje.« - »To je pa lepo, srečno!«

Nekaj me je potem spet vleklo v Kranj. Bila je prva sobota v mesecu. Bil sem pri maši v cerkvi Marije Pomočnice. Po maši sem se pred cerkvijo razjokal. Potem pa so se mi solze posušile in doživel sem nekaj, česar ne moreš povedati z besedami. Poln veselja sem se še tisti dan oglasil pri kapucinih v Loki. Marija me je sprejela, me varovala in me vodi tudi danes. Vesel sem, da sem kapucin. Marija, hvala!

Br. Vinko, vi ste študirali v Zagrebu in nato v Ljubljani – kakšna so bila leta do mašniškega posvečenja?

br. Vinko: Po končanem noviciatu in maturi na zagrebški škofijski gimnaziji, ki so jo takrat vodili jezuiti, sem odslužil vojaščino v Makedoniji (Prilep, Bitola in Skopje) in nato dva letnika teologije končal v Zagrebu, štiri pa v Ljubljani. To so bila študijsko srečna in delovna leta, ker me je študij veselil. Po teološki diplomii smo kar štirje mladi duhovniki (Jože Goličnik, Anton Dimec, Milan Kovač in jaz) vpisali na filozofski fakulteti pedagogiko in sociologijo, da bi bolje razumeli takratno mladino.

Kako je bilo po posvečenju – vas je na začetku mašniške poti kaj skrbelo, česa ste se veselili?

br. Vinko: Posebnih strahov se ne spominjam, svoje omejenosti sem sprejel, in je bilo je ogromno izzivov tako v kapucinskem bratstvu, ki mi je veliko pomenilo, in tudi veliko dušnopastirske sreče.

br. Pavel: Ob gledanju nazaj, vidim, da je Božje usmiljenje do mene res veliko. Izbral me je za tako vzvišen poklic. Vse to je dar, ki ga ne smem držati za sebe, deliti ga moram, ker je to moje poslanstvo. Na novomašni podobici sem imel geslo: »Za Cerkev sem postal služabnik po Božjem načrtu, ki mi je bil dan za vas – bratje.« (Kol 1,25)

Letos mineva 50 let od vajinega mašniškega posvečenja – katerih trenutkov se iz teh let radi spominjate?

br. Vinko: Vsaka bratska skupnost, v kateri sem živel, mi je dala poseben pečat in se je s hvaležnostjo spominjam. Povsod sem bil relativno srečen, posebno ko sem začutil, da sem sprejet. Zelo rad sem bil vzgojitelj kapucinskih semeniščnikov (gimnazijcev) in bogoslovcev v Ljubljani, hvaležen sem za dvakratno, četudi kratko, bivanje v Celju (Svetina), kjer je mlade žejalo po mladih duhovnikih. Ptuj, kjer sem bil hišni predstojnik, kaplan in dekan, je posebna zgodba, vsaj na zunaj najbolj ustvarjalna: gradnja nove hiše, popravilo cerkve sv. Ožbalta (tlak, oltar, barvna okna), predvsem pa

delo z mladino (ansambel Shalom s kaseto, Lampica, Frančiškova mladina s prevodom italijanskih besedil o FM, romanje s kombijem, ki sem ga sam vozil, v Assisi, organizacija mesečnih predavanj za dekanjsko mladino in ponovitev Nikodemovih večerov). Bil sem srečen, ker so mladi iz vseh naših župnij (razen iz ene jih ni bilo), ob koncu novembra prihajali na Ptuj, kjer je do sedemdeset mladincev, spoznavalo frančiškovo duhovnost. Pred odhodom iz Ptuja sem, še organiziral nakup parcele za cerkev sv. Leopolda Mandiča itd. Priprava Spisov sv. Frančiška Asiškega in sv. Klare (1982). Nekaj let, ko ni bilo drugih, sem imel v Mariboru prekmursko študentsko skupino in srednješolsko skupino iz domov, ki niso pripadali nobeni župniji. Na Ptujju smo tudi organizirali teološki pastoralni tečaj za bodoče katehistinje. Od tam sem tudi začel urejati Družinsko prilogo (Naša družina) in predavati na teološki fakulteti. Ptujjska mladina je bila čudovita in ni poznala počitnic, vsako leto smo imeli po Stični v Senovem duhovne vaje. Najbolj srečen pa sem bil, kot se mi vsaj zdelo, da je Bog uporabil vsak kakšen tudi »moj« procent, da se je kdo odločil za redovnika in duhovnika. Bogu hvala.

br. Pavel: Do sedaj sem bil štirinajstkrat predstavljen (*Celje, Ptuj, Škofja Loka, Vipavski Križ, Ljubljana in zdaj Maribor – so postojanke na poti br. Pavla*). Povsod sem se dobro počutil in bil lepo sprejet. Nikjer se nisem navezoval, ne na kraj, ne na ljudi. Ni mi bilo težko, ko me je provincial prosil, če sem pripravljen iti v drugo samostansko skupnost.

Hvala Bogu, na tej poti nisem imel težjih »karambolov«. Bile pa so napake, ki jih obžalujem. Dve leti sem bil tudi vzgojitelj mladih. Po moji sem bil

takrat premlad in premalo poučen. Danes imajo vzgojitelji posebne šole in še tečaje, kar se mi zdi potrebno in pametno.

Je kakšno delo ali področje dela, ki vaju posebej veseli? Kako pa izgleda prosti čas?

br. Vinko: Moji učitelji (domači župnik Janko Škraban, br. Boleslav Polanski, br. Donat Kranjec, br. Tomislav Šagi-Bunič, br. Angel Kralj, ki so moji generaciji dajala nalezljivo spodbudo za delavnost itd.) in potrebe Cerkve so me naučili, da mora manjši brat delati in da bomo v onstranstvu večno praznovali in slavili Gospoda. Najbrž drži, kar mi je nekoč spontano dejal binkoštni pastor dr. Mihael Kuzmič, da so Prekmurci delavni, tako je morda kaj tudi v genih. Sicer pa Bog ve, kako je s tem in kakšno vrednost ima človeško, tudi moje, delo, dobro se zavedam, da je vse Božji dar.

Sicer sem pa rad bil kaplan (na Ptujju sem bil kaplan in dekan nekaj čez deset let, in to kar do 49 leta starosti), ker sem tako imel več časa za pastoralno delo na splošno, predvsem z mladino. Za urejanje *Naše družine* (v začetku *Družinske priloge*) me je nagovoril jezuit br. Miha Žužek in sem jo urejal od začetka (od leta 1981 do 2008), čeprav za urejanje ne bi nikoli upal »kandidirati«, saj so bili po mojem drugi sposobnejši.

Tudi za predavatelja ne teološki fakulteti se ne bi nikoli potegoval, ker pa sem bil naprošen sem sprejel in predaval od leta 1983 do 2004 oziroma honorarno do 2012; v Katehetsko pastoralni šoli pa še letos.

V prostem času rad berem; s papirja in na spletu, saj sem kot urednik in predavatelj moral marsikaj poznati in sem se tega navadil, v tem najbrž včasih tudi pretiravam.

br. Pavel: Delo človeka krepi in je častno. Tako nam naroča sv. Frančišek. Jaz rad delam in prav uživam na vrtu. Vesel sem, ko mi dobro uspe. Pridelano nato delimo ljudem, saj midva s br. Vinkom ne potrebujeva veliko. Tudi del vrta smo razdelili »vrtičkarjem«, ki so za to hvaležni.

Br. Vinko, vi ste poznani tudi po izdajanju knjig - ste kdaj pregledali, koliko knjig je izšlo z vašo pomočjo?

br. Vinko: Zelo rad sem sodeloval pri Ekumenskem zborniku v edinosti, ki ga je dolga leta urejal navdušen ekumenski delavec Stanko Janežič. Hvaležen sem Bogu, da sem s sodelavci pripravil za tisk prvič v knjigi slovenske *Spise sv. Frančiška Asiškega in sv. Klare*, ki jih let leta 1982 izdala Mohorjeva družba. Tam sem napisal zraven opomb tudi uvod (*Spisom sv. Frančiška in sv. Klare na pot*), ki so ga sprejeli in podpisali vsi frančiškovski provinciali in provincialke in razlago besede frančiškovski. Pozneje tudi *Frančiškovo sončno pesem* (MD) in teološki Frančiškov življenjepis od N. G. Van Doornika (*Frančišek Asiški, brat in prerok za naš čas*, 1983) itd.

V času mojega provincialata (1990-1996) smo tudi začeli z izdajo knjižne zbirke Frančiškova knjižnica in ko že sprašuješ naj povem, da je pod mojim uredništvom (1993-2014) izšlo v tej zbirki 23 knjig, nekatere so bile tudi ponatisnjene.

S posebno ljubeznijo sem pripravil tudi nekaj brošuric o naših pokojnih dobrih in svetih bratih (Andreju Božiču, Donatu Kranjcu, Linu Prahu, Metodu Jeršinu, Angelu Kralju, Avguštinu Cijan in Benvenutu Inkretu) in jih tako rešil pozabe.

Z isto ljubeznijo do naše kapucinske zgodovine, pravzaprav do pokojnih bratov, sem napisal zgodovinske razprave o kapucinskih nekdanjih predjožefinskih samostanih v Mariboru, na Ptuju in Radgoni, kar je bilo neraziskano in samo bežno znano. Hvaležen sem Bogu, da sem tudi animiral, čeprav sam nisem pevec, da smo kapucini izdali dva dela pesmaric *Vsi zapojmo Gospodu* (za prvo je pisala z roko violinske ključke, note in besedila takratna veroučenka, študentka Celjanka Metka Podergajs, sedanja priorica samostana karmeličank v Sori, drugi del pa kapucinski novinci).

Kot provincial sem uspel spodbuditi in naprositi brate, odlične pevce, in pevovodjo Tomaža Tozona, da so posneli in smo kapucini izdali, leta 1993, kaseto *Zapojte z nami*, ki je dolgo odmevala

in nekatere od takratnih pesmi še danes slišimo po Radiu Ognjišče.

Vedno sem se veselil, če je bratom karkoli uspelo na študijskem, apostolatskem ali kateremkoli drugem uspehu. Zelo blizu mi je leto usmiljenja.

Ljubezen do kapucinskega bratstva mi je bila, tako se mi vsaj zdi, vedno prioriteta, kljub številnim dejavnostim.

V naši župniji vaju pred in po maši vedno najdemo v pogovoru z ljudmi, ki pridejo k bogoslužju. Kaj vam pomeni poslanstvo duhovnika? In letošnje leto usmiljenja, br. Pavel je škofijski misijonar usmiljenja.

br. Vinko: Od malega sem želel izvrševati poslanstvo duhovnika in ta skrita želja me ni nikoli zapustila. Rad imam ljudi, čeprav se zavedam svojih številnih pomanjklivosti, ki so moj križ in ga moram nositi. Hvaležen pa sem Bogu, trenutno najbolj zate, Fani Pečar, ki s s. Zdenko Prelovšek, MS, katehizirata naše veroučence itd. in jim pričujeta, da je krščanski Bog dobrot, ljubezen in odpuščanje.

br. Pavel: Vsi kapucini smo bili veseli in počaščeni, ko je papež Frančišek naročil, naj v Vatikan pripeljejo relikvije dveh kapucinov; sv. patra Leopolda in patra Pija, ki ju je postavil za zavetnika leta usmiljenja. Ob letošnjem svetem letu si želim, da bi naši verniki bolj cenili in radi pristopali k zakramentu usmiljenja – sveti spovedi.

Kako bodo letos izgledale vaše počitnice?

br. Vinko: Klasičnih počitnic ne poznam in jih tudi ne pogrešam, sem pa hvaležen Bogu, ker sem se v nekdanji državi enkrat z dvema duhovnikoma potepal, menda deset dni, po Dalmaciji, od Kopra do Ulcinja in se čez Mostar, Sarajevo in Banja Luko vrnil v Slovenijo; še bolj sem hvaležen Bogu, da sem v času perestrojke (Gorbačova, ob tisočletnici pokristjanjevanja Rusije, 1988) imel milost kot duhovni vodja teden dni doživljati rusko pravoslavlje (Moskvo, Petersburg in Kijev). Občasno se pa rad umikam za tri ali nekaj več dni v Rogaško Slatino,

kjer se zelo dobro počutim in tudi spočijem. Upam, da bo za to tudi letos priložnost. Tudi doma si rad vzamem čas za počitek in »koristno« lenarjenje.

br. Pavel: Letošnje počitnice bodo v znamenju velike hvaležnosti Bogu in materi Božji ob zlati maši. Hvaležen sem tudi sorodnikom, ki so na Žirovskem vrhu postavili novo kapelico, posvečeno sv. patru Piju.

Br. Pavel, prvih 50 let mašnikovanja je mimo, kaj si želite za prihodnja leta?

V petih besedah – br. Pavel

Knjiga, ki vam je všeč:

berem vse rad, razen romanov

Svetnik, ki vas nagovarja:

sv. pater Pij

Kraj, ki bi ga radi obiskali:

Sveto deželo, brez povratne karte ☺

Stvar, ki vas spravi v dobro voljo:

rad imam vesele in poštene ljudi

Glasba, ki vam je blizu:

klasična, po možnosti zborovsko petje

br. Pavel: Iz naše družine sem ostal sam. Vsi so že v večnosti. Menda je Bog določil najmlajšega, da ostane, dokler bo potrebno. S to privolitvijo se pridružujem sv. Martinu, zavetniku naše žirovske župnije.

Kaj bi zaželeli bralcem revije Frančiškov prijatelj?

br. Vinko: Bogu sem hvaležen za vse, ki jih nagovarja *Frančiškov prijatelj*, saj sem z njim dolgo »živel«, predvsem Frančiškova karizma v Cerkvi, ki je tudi s papežem Bergogliem dobila izjemno potrditev in vesoljno veljavnost. Zato želim, da bi *Frančiškov prijatelj* ostal zvest Frančiškovi karizmi v različnih mavričnih odtenkih. Nikoli ne bom pozabil sreče, ko sem za *Frančiškovega prijatelja* naredil pogovor s pravoslavnim škofom, sedanjim črnogorskim nadškofom in cetinjskim metropolitom Amfilohijem Radovićem, s kakšno hvaležnostjo se je spominjal in govoril o blagoslovljeni noči med veliko soboto in velikonočnim jutrom, ki jo je prebedel v Assisiju. Želim vsem ustvarjalcem in bralcem Frančiškovega prijatelja nekaj tega trajnega frančiškovega velikonočnega veselja, saj je Oče Kristusa, ki je spolnil njegovo voljo, obudil in Vstali od takrat sočutno in usmiljeno spremlja vsakega človeka, če se ta tega zaveda ali ne, na njegovi življenjski poti. Odrešenje je uspelo!

Ker smo pa v letu usmiljenja želim vsem bralcem, da ne bi drugih in drugačnih obsojali, saj ko sodimo (obsojamo), se lahko motimo, ko odpuščamo, se ne moremo motiti. Pa še, kar je zelo frančiškovo, četudi je besede izrekla pred usmrtnitvijo karmeličanka blažena Ana Marija (goduje 17. julija) krvnikom, ki so jo nato usmrtili z giljotino: »Prijatelji moji, odpuščam vam iz vsega srca, da bo Bog tudi meni odpustil!« V zadnjem času me spremlja misel iz Magnificata (2016, 5, 7): »Ni večjega blagoslova, kot je zdravje, razen bolezni« (Nathan Schroer, na smrt bolan mlad detektiv). Srečen sem, ker verujem, da je Bog z nami (z menoj) grešniki vrhunsko ljubeč in zato sočuten in usmiljen. Gospod, hvala ti, za tvoje sočutje in usmiljenje!

Fani Pečar

Vera in šport

V šmarnicah za otroke na Studencih smo vsak dan letos pred molitvijo desetke rožnega venca izbirali molitvene namene in skoraj vsak dan se je na seznamu med prošnjo za starše, bolnike, sošolce, naše brate kapucine ... znašla tudi molitev za nogometni klub, ki smo jo zaradi tega, ker smo bili glede mnenja, kateri klub je najboljši (zraven Maribora, kjer ni bilo debate) preoblikovali v molitev za »fair play«. Ob športu, ki se dogaja povsod okrog nas, se nikomur ni zdelo, da ne bi imel povezave z vero.

Papež Frančišek je v nagovoru članom olimpijskega komiteja dejal: »Povezava med Cerkvijo in svetom športa je čudovita resničnost, ki se s časom krepi, kajti cerkvena skupnost priznava, da je šport močno orodje za rast človeške osebe. Ukvarjanje s športom nas dviguje nad svoje zmožnosti in hkrati na zdrav način spodbuja naše osebne interese. Razvija duha in darovanje

in če je pravilno usmerjeno spodbuja zvestobo in medsebojne odnose, prijateljstvo in spoštovanje pravil. Pomembno je, da vsi, ki se ukvarjajo s športom na različnih nivojih spodbujajo človeške vrednote, ki gradijo bratsko skupnost. To omogoča jezik športa, ki je univerzalen, presega meje, jezike, rase, vere in ideologije. Šport ima sposobnost, da združuje ljudi s pomočjo spodbujanja dialoga in sprejemanja.«

Sicer drži, da znotraj Cerkve na slovenskem šport (če izvajamo dogajanje na salezijanski sceni in kakšne nogometne turnirje med ministrantskimi skupinami) še nima take domovinske pravice kot jo ima po drugih škofovskih konferencah (mimogrede v Vatikanu imamo že od leta 2005 oddelek za šport znotraj papeškega sveta za laike), vendar pa animatorji prednosti športov uporabljamo na skoraj vsakem dogodku. In glede na Pri tem pa ne pozabimo, da so otroci, ki športajo, več vredni od samega športa ali zmage pri njem. Kot tudi ne, da je za otroke potrebna tako izkušnja poraza kot zmage ter da se »fair play« iz igre izraža tudi v vsakdanjem življenju.

Raznorazne športne igre pa lahko najdemo v različnih knjigah ali na spletnih straneh.

Fani Pečar

Skupaj na barki usmiljenja

Končno je šlo mimo celo leto, da smo se vsi »Frančiškovi« lahko zopet srečali. Tokrat smo zapluli v sončen Koper pred študentski center Jadro.

Najbolj pogumni smo se zbrali že v petek, da smo lahko pripravili vse, da je naslednji dan potekalo vse gladko. Po opravljenem delu smo si za nagrado privoščili še vsak kepico sladoleda in zaspali v pričakovanju naslednjega dne.

Zjutraj smo se zbudili ob sedmih, verjamem pa, da so tisti, ki so prišli iz daljine Štajerske vstali še prej. Po krepčilnem zajtrku smo do konca pripravili zadnje malenkosti, pridružili pa so se nam še člani OFS bratstva iz Kopra. Ob devetih so že začeli prihajati prvi bratje in sestre. Ko so prišli vstopili skozi vrata na dvorišče, so se podpisali na raznobarno barko iz kartona. Če se ne motim, nas je vseh skupaj bilo okrog tristo. Ko so se popotniki okrepčali s sokom, čajem, kavo in pecivom nas je vse prijazno pozdravil pater Leopold Mandić. Po spoznavni igri, kjer smo ugotavljali kdo je bil že na Triglavu, kdo zna angleško itd., smo skupaj z bratom ter različnimi skupinami in bratstvi spoznali duhovna in telesna dela usmiljenja.

Za otroke je sledila kateheza, pri kateri je počilo ogromno balonov in se porabila velika količina lepila, da so naše papirnate kocke usmiljenja lahko sploh nastale. Še zaključili nismo z izdelavo, ko nas je vabljev vonj po pravi primorski »pašti« zvalil na okusno kosilo.

Med katehezo FO, je Gregor Čušin za FRAMO in OFS pričeval s svojo monodramo Evangelij po Čušinu.

Potem, ko smo se najedli, je za otroke sledila velika igra, za FRAMO kateheza o spovedi, usmiljenju in Leopoldu Mandiću, ki jo je pripravil brat Marko, OFS pa so imeli možnost ali ogleda cerkve sv. Marte, kjer je sv. Leopold Mandić spovedoval ali ogleda samostana sv. Ane.

Popoldanskemu delu je sledila sveta maša v koprski stolnici. Vanjo smo vstopili skozi svetoletna vrata, ki nam prinašajo blagoslov. Sveto mašo je vodil generalni vikar mag. Jožef Koren, po njej pa smo še naredili skupinsko sliko pred svetoletnimi vrati.

Z lahkoto lahko rečem, da se že veselim naslednjega festivala. Taka srečanja nam pokažejo, da »Frančiškovi« nismo sami in nas je v naši domovini res veliko. Domov smo tako odpluli polni usmiljenja in veselja, ki smo ga prejeli od tega enkratnega sobotnega vzdušja.

Urban Štrancar

»Mi bomo tak vmrli!«

Mladi iz nekaj župnij v Mariboru smo si konec prvomajskih počitnic zaželeli zabave in veliko dozo adrenalina, zato smo se skupaj odpravili v zabavišni park Gardaland. Pred potjo smo obhajali še zelo zgodnjo sv. mašo in se med seboj družili. Nekateri so zaradi intenzivnega praznovanja delavskega praznika vožnjo z avtobusom prespali, nekateri pa so

si kratili čas z igrami. Po dolgi vožnji smo v jutranjih urah le prispeli do Gardskega jezera, ki se nahaja v neposredni bližini zabavišnega parka Gradaland. V parku smo preživeli cel dan in preizkusili to, kar nas je najbolj prepričalo. Nekateri smo komaj čakali, da gremo le na najhujše in adrenalinsko najbolj napete vlakce in proste pade. V tistih trenutkih smo verjetno bili najbolj pobožni mladi v Gardalandu in ni ga junaka, ki tisti dan ne bi izjavil slavnega stavka: »Mi bomo tak vmrli!« Nekateri smo po napornem dnevu samih lupingov bili že preveč izmučeni, zato smo se odločili za oddih na najlepših konjičkih na vrtiljaku za male otroke. Dan je bil poln norih doživetij, vtisov, kričanja (še za fotografiranje ni bilo časa). In čeprav so nas noge in glasilke že pošteno bolele in smo bili zelo utrujeni smo na poti domov obremenili še naše možga-

ne z ugotavljanjem rastlin z rumenimi cvetovi in sesalci, ki živijo v morju. Izleta, kakršen je bil ta, si ni težko zapomniti in vesela sem, da sem ga lahko doživela s krasnimi ljudmi.

Maša Antončič

Hrepenenje ministrantov

Hrepenenje ministrantov, ki ministrirajo pri oltarjih, kjer mašujemo bratje kapucini, se je uresničilo v soboto, 21. maja. Ministranti iz Vipavskega Križa, Škofje Loke in Ljubljane smo imeli cilj, da pravočasno prispemo na Ptuj, kjer so nas pričakali tudi domačini. Kot se spodobi, so gostitelji bili pozorni na vse potujoče in nam najprej ponudili nekaj za pod zob in nekaj pijače, kar je prišlo še tako prav. Po uvodni predstavitvi kdo smo in od kod prihajamo, smo se napotili na naše romanje. Pot nas je vodila mimo bolnice in Ljudskega vrta, kjer smo za hip zapustili civilizacijo in se skozi gozd podali proti cilju, ki je bila cerkev sv. Leopolda v Novi vasi pri Ptuj. Že kaj kmalu smo ob poti naleteli na človeka, ki je, kot je zgledalo bil pretepen in ranjen, saj je zraven njega ležala sekira. Z ministranti smo se ustavili in se začeli pogovarjati, kaj naj mi storimo: ali naj gremo naprej, ker se nam je mudilo in ne moremo zamuditi sv. maše, ali naj temu človeku pomagamo? Toda kako? Kdo sploh je, kaj se je zgodilo? Po pogovoru s fanti smo se odločili, da mu pomagamo. In nekateri so tega človeka tudi prepoznali. Bil je Domen Rabak, fant, ki želi postati kapucin in je bil z nami in je malo pohitel, da pripravi to presenečenje. Nekateri kar niso mogli verjeti svojim očem, da je to res on. Ne, nič hudega se ni zgodilo. To je bila dogovorjena stvar, da nas Domen tako počaka, da bi videl, če so ministranti pozorni in so pripravljeni biti usmiljeni. Tam smo jim potem tudi povedali, da so ravnali prav in da moramo vedno biti pozorni do tistih, ki potrebujejo našo pomoč. Pot nas je vodila

naprej do cerkve sv. Leopolda Mandiča. Tam smo najprej imeli katehezo o Lepoldu Mandiču, ki je odgovori Božji ljubezni in delil usmiljenje. Božja ljubezen je pomagala tudi nam, da smo lahko nato tudi mi pristopili k sveti spovedi. Med tem so ministranti ustvarjali svoje izdelke, ki so jih prinesli pri sveti maši k darovanju. Sledila je sv. maša, pri kateri smo sodelovali tudi s petjem. Po sveti maši pa se je začela igra roverček, pa nekaj nogometa, dokler eni malo manj odgovorni ministranti niso več našli žoge. No, včasih je kri postala tudi malo bolj vroča in se je kdo tudi bil pripravljen kaj skregati. Pa smo kar hitro vse to pomirili. Med igrami smo imeli tudi preprosto kosilo. Popoldne smo se spet peš odpravili proti samostanu na Ptuj, kjer smo naredili še refleksijo dneva in se poslovili. V upanju, da tisti najbolj pridni pridejo na ministrantske počitnice in se spet kmalu vidimo. Z vsemi pa na duhovnih vajah prihodnje leto.

br. Vlado Kolenko

Duha dela

Na začetku maja sem se udeležil dogodka Duha dela, kamor me je povabil br. Jožko. Najprej nisem vedel, ali naj se udeležim tega dogodka, saj imam trenutno v življenju zelo naporno obdobje. Vseeno sem se, tudi na podlagi nasveta zelo dobrega prijatelja, odločil da bo vredno, da si čas vzamem za druženje ob delu, ki je povrh vsega še v znamenju vere, ki je zame temeljnega pomena. In ni mi bilo žal. Ravno nasprotno, to je bila zelo dragocena izkušnja, ki mi je še kako prav prišla v tem obdobju.

Prvi dan je izgledal tako, da smo v petek popoldne začeli z delom. Sam sem malo zamudil, ker sem imel še obveznosti na delu. Ko sem prišel v kapucinski samostan, sem se takoj lotil dela, in sicer urejanje prostorov za beljenje. Tam, razen bratov Jožkota in Mitja, ostalih nisem osebno poznal. Niti ni bilo priložnosti, da bi jih spoznal, saj kot sem omenil, sem ob prihodu takoj začel delati. Vseeno je bilo delovno okolje sproščeno in ni bilo potrebno besed, da smo bili drug drugemu prijetna družba. Po koncu dela smo imeli večerjo ob kateri je bilo prav fajn vzdušje. Zvečer smo tudi skupaj molili. Naslednji dan je bila najprej na urniku jutranja molitev, zatem zajtrk in nato maša, po kateri smo ponovno poprijeli za delo. Nekaj nas je belilo, preostali pa so se lotili čiščenja železnih rešetk na oknih samostana, ki se jih je nato

na novo prebarvalo. Po beljenju sem se tudi jaz lotil čiščenja rešetk in moram priznati, da je bilo to delo res mukotrpno. Tako glede zvoka od drgnjenju železa, še bolj pa glede tega, da je človek vložil veliko energije in časa, poznalo pa se ni ravno veliko. Ampak kljub ne najbolj prijetnemu delu mi je čas hitro minil. In čeprav se nisem imel priložnosti kaj dosti spoznati s fanti, ki so delali poleg mene, se je ustvarilo med nami res prijetno in prijateljsko vzdušje. Na koncu dneva smo molili in si nato skupaj ogledali še film 127. Moram reči da je ta film, o premagovanju samega sebe in hude preizkušnje, dobro dopolnil prijeten delovni dan. Naslednji dan, nedelja, pa je bil namenjen praznovanju in druženju. Nekaj na kar v tem »natempiranem« času vse prevečkrat pozabimo. Tako smo po jutranji maši šli na prijeten sprehod po mestu, zatem pa pripravili prostor in imeli ob zaključku delovnega Duha dela še piknik na samostanskem vrtu. Prijetno druženje ob dobri hrani je bil res dober zaključek delovnega vikenda. Na koncu trodnevnega druženja ob delu se mi je še enkrat potrdilo, kako zelo veliko človek dobi, ko nekaj dela skupaj z drugimi ljudmi. Občutek zadovoljstva in povezanosti, ki ga težko dobiš še na kak drug način. Tako imam občutek da sem v fantih, ki jih prej nisem poznal in s katerimi tudi sicer nisem imel tekom vikenda možnosti, da jih dobro spoznam, dobil dobre kolege, ki jih bom z veseljem še kdaj srečal. Prav tako imam občutek da smo po tej izkušnji tudi z bratom Jožkom in bratom Mitjem postali boljši in pristnejši prijatelji. Poleg tega mi je ta vikend, napolnjen z delom, duhovnostjo in prijateljstvom pomagal, da sem zbral pogum, da sem šel čez nekaj svojih omejitev, za kar sem iskreno hvaležen. Tako da se na tem mestu iskreno zahvaljujem bratu Jožkotu za povabilo in bratom kapucinom, da so nam brezplačno omogočili ta vikend duha dela v njihovem samostanu.

Sedaj ko gledam na to izkušnjo bi lahko rekel, da je ena izmed najmočnejših poti preko katerih deluje Bog, prav skupno fizično delo. Težje ko je, bolj se ljudje povežejo med seboj. In naj bodo ljudje še na tako različnih bregovih; če so razmere tako težke, da so ljudje nekako prisiljeni skupaj delati in si pomagati, začne med njimi delovati močna Božja sila ljubezni in solidarnosti. Tako je bilo tudi, ko sem služil vojaški rok. To je bila po eni strani ena izmed najtežjih izkušenj, saj je bilo urjenje, tako fizično kot psihično, zelo naporno. Po drugi strani pa je bila to ena izmed najlepših izkušenj, saj toliko povezanosti, solidarnosti tovarštva in pristnega prijateljstva kot sem tam občutil, sem malo kje. In tolikokrat kot sem se tam v treh mescih in pol od srca nasmejal, ne vem če sem se prej in kasneje v 10 letih.

Kako skupno delo povezuje, bi se morali bolj zavedati. In mislim, da je eden izmed pomembnih razlogov za odtujenosti in strah v svetu tudi to, da ljudje v današnjih časih zelo malo fizično skupaj delajo v nekem konstruktivnem in sproščnem okolju. Za več sreče in solidarnosti je pomembno da to ozavestimo in namenimo več časa in energije za delo drug z drugim. In kmalu bomo občutili kako Bog deluje med nami in prinaša srečo, harmonijo in povezanost.

Matej Jemec

Romanje odraslih v Assisi

Ob koncu leta 2015 sem na internetni strani zasledila vabilo bratov kapucinov, ki so vabili, da se jim odrasli in družine pridružijo na romanju v Assisi. Nisem dosti pomišljala, saj sem si že zelo dolgo želela obiskati kraj, kjer se je rodil in živel moj najljubši svetnik. Na moje veliko presenečenje je tudi mož pristal na mojo prošnjo. Že to je bil nekakšen Božji dotik. Poleg najmlajših hčera sem povabila tudi sosedovo punco, ki je šla k birmi. Zaradi njenega požrtvovalnega dela v župniji sem ji to želela podariti kot darilo.

Torej, odločitev je dokončno padla in priprave so začele potekati. Čas do odhoda se je kar vlekel. Tri tedne pred samim odhodom pa os se v naši družini začele stvari zapletati. Moj oče je zbolel in pristal v bolnišnici. Njegovo stanje je bilo precej resno in zato smo bili v dvomih, ali bomo sploh lahko odšli. Dober teden pred romanjem pa je Bog našega očeta poklical k sebi. Vedela sem, da bo romanje prav zaradi tega slovesa, še globlje doživeto.

Ob vstopu na avtobus, smo si malce ogledali obraze, vendar razen br. Jožka in br. Marka, nismo nikogar poznali. Tudi to je zanimiv občutek.

Prvi dan, nas je pot peljala do Padove, kjer smo se šli poklonit br. Leopoldu Mandiću in imeli tam tudi prvič skupno sveto mašo. Sestri Sabina in Mojca sta pričeli z animacijo naših najmlajših. Med romanjem so vsak dan iz delčkov sestavljali logotip leta usmiljenja, delo p. Marka Ivana Rupnika. Ti delčki niso bili le kos papirja, vsak je imel svoj pomen. Pričela so se že sklepati tudi prva prijateljstva.

Zvečer smo se pripeljali do centra TAU, ki je postal za nekaj dni naš dom. Hrana je bila odlična in vse pohvale sestram, ki so zelo lepo skrbele za nas. V spoznavnem večeru smo se predstavili in povedali, iz kakšnega razloga smo na tem romanju. Najbolj zanimivo je bilo slišati večino moških in otrok, ki so odkrito povedali, da je žena oz. mama »kriva«, da so tam. Pri nas je bil le oče tisti, ki je šel na romanje zaradi moje želje. Dekleta pa so šla z velikim veseljem.

Zaradi nedavne izgube očeta, ki sem ga imela neskončno rada, je bilo zame to romanje še bolj doživeto. Veliko solza je preteklo. Vedno, ko se je govorilo o družini, o starših ... Vendar sem na ta način tudi našla svoj dušni mir. Mesto Assisi je, kljub temu, da je bilo polno turistov, izžarevalo nekakšen mir. Ne vem natančno zakaj a, ko smo obiskovali posamezne cerkve in kraje kjer sta hodila Frančišek in Klara, me je navdajal občutek topline in miru.

Drugi dan, v četrtek, smo se po zapetih hvalnicah in zajtrku odpravili v mesto Assisi. Pogled nam je obstal na zgradbah, ki so druga ob drugi v strnjenih ulicah vabile v srce mesta. V vsaki ulici je bilo veliko možnosti, da si kupimo kak spominček. Brat Jožko nas je popeljal na kraj, kjer je Frančišek ugledal luč sveta. In v veliko presenečenje večine od nas, smo izvedeli, da se je rodil v hlevu. Odšli smo naprej proti hiši, kjer je stanoval s svojo družino. Ta hiša je sedaj spremenjena v cerkev, pred njo pa sta kipa očeta Petra in matere Pike. V notranjosti te cerkve nas je nagovoril brat Jožko in nam spregovoril o družini, o starših ...

Ob vzponu po ozki strmi ulici do cerkve svetega Rufina, kjer je danes Frančiškov krstni kamen, je začelo deževati. Od brata Jožka smo bili deležni blagoslova ob tem krstnim kamnu. Ob tem, smo nanj polagali listke z našimi imeni. Res čudovit in globok občutek Božje bližine.

Od tam smo se spustili na glavni trg, ter tam vedrili in malicali med rimskimi stebri nekdanjega Minervinega templja. Ogledali smo si mogočno baziliko sv. Frančiška. Na poti do tja so nas nad baziliko zaustavili vojaki in nam pregledali nahrbtnike in žepe.

Pred baziliko smo se razdelili. Otroci so se z br. Markom in sestrama Mojco in Sabino malce oddaljili, ter imeli katehezo. Odrasli pa smo v družbi br. Jožkota izvedeli nekaj več o Frančišku in premišljevali ob Božji besedi. Potem smo si lahko sami ogledali baziliko in se priporočali svetemu Frančišku v molitvi in meditaciji. Tu, ob grobu, sem doživela prvi Božji dotik. Občutka ne znam opisati z besedami. Moje telo je bilo nekaj časa izven moje kontrole. Občutek sem imela, da imam roke in noge težke kot kamen in jih nisem mogla premakniti. Tam ob grobu sem obsedela in premišljevala ... O moji in naši majhnosti, minljivosti ...

V dom smo se zaradi slabega vremena vračali malce prej, kot je bilo mišljeno, saj smo bili skoraj vsi čisto premočeni. A slabo vreme ni odtehtalo vseh lepih občutkov, ki smo jih doživeli.

Po maši v večnamenski dvorani smo odšli na večerjo. Kasneje smo se spet zbrali skupaj in vsak od nas je izžrebal listek, na katerem je bilo zapisano ime in priimek. Od tega trenutka naprej je bil to naš skriti prijatelj. No, sedaj smo tudi izvedeli, čemu smo pri krstnem kamnu pustili svoja imena, napisana na listkih.

Naslednji dan, v petek, nas je kljub dežju, ki je padal celo noč, pričakal lep in sončen dan. Po hvalnicah in zajtrku smo se najprej del poti odpeljali z avtobusom, nato pa smo se peš povzpeli na Carceri. To je kraj v zelenem, čudovitem pobočju gore Subasio, nad mestom Assisi. Tukaj se je Frančišek umaknil v samoto in molil. Je tudi kraj, kjer naj bi Frančišek pridigal pticam. Danes je tam samostan, ki je svojo podobo dobil v 15. stoletju. Ko smo se prebijali skozi vsa vrata, stopnišča in prehode, smo ugotovili, da so bili ljudje v tistih časih zelo majhni in drobni. Ta kraj je kraj tišine. O tem smo bili romarji obveščeni že ob samem vhodu. Gozd je res

čudovit in vsake toliko zagledamo kip Frančiška in njegovih bratov. Enega ki slavi stvarstvo, drugega, ki leži in opazuje zvezde. Otroci so v zgodbi iz Frančiškovega življenja zaigrali odlomek o tem, kako je skušnjavec skušal br. Leona. Brat Frančišek mu je pomagal izogniti se temu hudemu duhu. Najini hčerki še danes večkrat ponovita nekaj teh besed, ki jim jih je brat Jožko v svoji doživetih pripovedi položil na srce.

Potem pa smo se spustili do avtobusa in se odpeljali nazaj v mesto Assisi. Ogledali smo si v letu 1265 posvečeno baziliko sv. Klare. Tam je prvotno stala cerkev sv. Jurija in v njej je nekaj časa počivalo telo sv. Frančiška, kasneje na istem mestu tudi telo sv. Klare. Na desni strani ladje je kapela, kjer visi križ, ki je nekoč visel v cerkvi sv. Damijana in ki je nagovoril Frančiška. In ta križ je bil zame zopet eno posebno, globoko doživetje, ki mu bom rekla Božji dotik. Sama ne vem, kaj natančno se je dogajalo. Vem, da sem pokleknila in se zazrla v ta čudovit križ. Nisem molila, le zrla sem. V nekem trenutku pa sem imela občutek, da postaja križ zlate barve in okrog njega so se začeli pojavljati žarki, mavričnih barv. Ne znam opisati te lepote, teh občutkov. Čez nekaj časa, ko sem tako zrla v ta križ, so prišli v cerkev tudi naši otroci. Moja hčerka se je usedla poleg mene. Pogledam jo in se ji nasmehnem. Ona pa pravi: »Mama, zakaj tako žariš?« In prav te besede so mi potem dale precej misliti. To, kar sem jaz videla na križu torej ni bil plod moje domišljije, ampak je Bog na meni res pustil pečat.

Pred cerkvijo smo se srečali tudi z Pavletom Ravnohribom. Naredili smo skupinsko fotografijo in med fotografiranjem je zadonela slovenska himna.

Vrnili smo se v dom in tam imeli mašo. Tokrat je bila namenjena mojemu očetu, saj je tisti dan minilo 14 dni od

njegovega odhoda v večnost. Hvala br. Marku in br. Jožkotu in vsem ostalim romarjem za molitve in vse vzpodbudne besede. Po večerji pa smo imeli pozno v noč češčenje in molitev pred Najsvetejšim. Vsak, kdor je želel, je lahko pristopil tudi k zakramentu sprave.

Predzadnji dan, v soboto, smo po hvalnicah in zajtrku zopet krenili na pot. Nedaleč od mesta Assisi stoji mogočna bazilika s. Marije Angelske. Z avtobusom smo se pripeljali do bližnjega samostana, kjer so redovnice iz reda Frančiškank Marijinih misijonark. Iz tega reda sta tudi naši spremljevalki in voditeljici s. Mojca in s. Sabina. V njihovi kapeli smo imeli sv. mašo in ob kocu dobili vsak svoj križec tau. Moj mož ga ima še danes okrog vratu in sem prav ponosna nanj.

Peš smo odšli čez nekaj ulic in prispeli do bazilike. Njena mogočna kupola se dviga visoko v nebo. Na prednjem delu je velikanski zlat kip Marije.

Vendar je ta mogočna bazilika le nekakšen oklep-zaščita cerkvi, ki je v notranjosti. To je Porciunkula, cerkva-kapelica Marije Angelske, ki je bila v Frančiškovem življenju zelo pomembna. Tu je prebival in ker je bila kapelica v slabem stanju in zapuščena jo je popravil in dogradil. V njej se je začelo zbirati vedno več bratov.

V notranjosti bazilike je poleg Porciunkule tudi kapelica, kjer je Frančišek umrl. Po hodnikih smo prišli tudi do kipa sv. Frančiška, ki je v rokah držal košaro. A na naše presenečenje ta košara ni bila prazna, v njej je »stanovala« prava bela golobica. Še eno znamenje Svetega Duha. Malce naprej smo zagledali čudovit vrt, na katerem je bil zopet kip Frančiška in okrog veliko vrtnic. Vendar to niso navadne vrtnice. Zgodba pravi, da je bil Frančišek v skušnjavi in da bi se ji izognil, se je skozi okno vrgel med vrtnice. Te so ga seveda celega

popraskale, vendar so od takrat naprej te vrtnice brez trnja. In resnično, nisem opazila niti enega trnja.

Po ogledu bazilike smo krenili naprej k samostanu in cerkvi sv. Damijana. Leži na čudovitem, samotnem kraju, izven mestnega obzidja, na obrobju Assisija. Ko smo se spuščali do cerkve, smo lahko občudovali naravo in oljke, predvsem, pa nas je prevzel mir, ki je tu navzoč. Tu se je odvijalo veliko pomembnih dogodkov v življenju Frančiška in tudi Klare. Tu je kraj, kamor se je Klara zatekla in tu je nastal red Klaris. Ogledali smo si samostanske prostore, videli prostor, kjer je Klara jedla in kjer je umrla. Videli smo tudi vrata, skozi katera je Klara stopila z Najsvetejšim v rokah, ko so jih napadali Saraceni. In Gospod jih je obvaroval najhujšega.

Tudi ta cerkev je bila podrt in prav ta je prva, ki jo je Frančišek začel obnavljati. Tu je kraj, kjer mu je iz križa spregovoril Gospod in mu naročil, naj popravi Njegovo cerkev.

Brat Jožko je odraslim, dal posebno nalogo: napisati pismo svojim otrokom. In to ne kakršnokoli pismo, marveč po zgledu Pavlovega pisma (Kol 3,1-17). Z možem sva se odmaknili in se usedla pod oljke. Brala sva vrstice SP in premišljevala, kaj bi napisala vsakemu od njih. Nato sva se odločila, da bova napisala pismo, ki bo zajemalo nauke in nasvete za vseh pet otrok. In sva začela pisati ... vsak par vrstic. Nastalo je čudovito pismo, ki ga bova ob primernem času podarila najinim otrokom.

Počasi smo se vrnili do avtobusa in se odpeljali nazaj v dom. Po večerji je sledil zabavni večer. Družine in posamezniki smo se predstavili s svojimi talenti. Nekateri s pevskimi, drugi z igralskimi, spet drugi z bansi. Potem je brat Marko vzel v roke lutko sv. Frančiška in povabil vsakega posebej, da pogleda nazaj v te dni romanja in pove svoje občutke in doživetja. Vsi smo imeli zelo lepe spomine. Bili smo bili zadovoljni in srečni. Vseh se nas je dotaknil asiški duh in mir.

Da pa ne bodo programa pripravljali samo naši voditelji, smo jih za ta večer tudi mi presenetili in jim dali nekaj »nalog«. Vse so uspešno naredili in dokazali, da so še v formi, za vodenje romarjev.

Nedelja, zadnji dan in povratek domov. Takoj po zajtrku smo krenili na pot. Odpeljali smo se v približno 150 km oddaljeno La Verno. To je 1283 m visoka gora, kjer je Frančišek prejel stigme. Višini primerno je bilo jutro precej mrzlo, vendar smo ob razgledu in vsej lepoti kraja kmalu pozabili

na mraz. Najprej smo se spustili do skalnih razpok, kamor se je Frančišek zamaknil v molitev in premišljevanje. Nato smo se vrnili na vrh in odšli skozi dolg pokrit hodnik, kjer so na steni freske, ki prikazujejo Frančiškovo življenje. Prišli smo do kapele Svetih ran. Prekrasna oltarna mojstrovina je narejena iz keramike in prikazuje prizor Jezusa na križu in pod njim Marijo in učenca, ki ga je Jezus ljubil. Pred oltarjem pa je označen prostor, kjer je Frančišek prejel svete rane. V eni izmed kapel smo, vsi smo polni lepih spominov, novih odkritij in občutkov, imeli še zadnjo skupno sv. mašo.

Na enem izmed počivališč smo »skriti« prijatelji, postali »odkriti«. Videti je bilo presenečene in vesele obraze, ko smo spoznali kdo nas je te dni crkljal s svojimi pozornostmi. Tudi sama sem bila presenečena, ko se mi je odkrila moja skrita prijateljica. Res, tu je bilo naše druženje na višku! Objemov in dobrih želja ter blagoslovov ni manjkalo in kazalo je, da se nikakor ne moremo ločiti.

Vendar je lepega je enkrat konec in tudi to naše petdnevno romanje se je zaključilo. Že v Vrtojbi smo se ločili od prvih romarjev, mi pa smo avtobus zapustili v Dobravljah.

Za našo družino je bil to najboljši dopust do sedaj. Tudi mož, ki sicer na začetku ni bil tako zelo navdušen, se mi je ob prihodu domov zahvalil, da sem ga »spravila« na to romanje. Ko sva obujala spomine in ugotavljala kaj se nas je najbolj dotaknilo je rekel, da je najbolj užival ob petih hvalnicah in večernicah. Najbolj so se ga torej dotaknili psalmi. No, to je zame spet en velik dar, velika milost.

Hvala bratoma Marku in Jožku, sestrma Mojci in Sabini, šoferju Tomiju in vsem romarjem. Brez vseh vas te prvomajske počitnice ne bi bile tako doživete in duhovno bogate!

Upam, da se še kdaj srečamo na romarski in pa tudi vsakdanjih poteh.

Nadja Puc

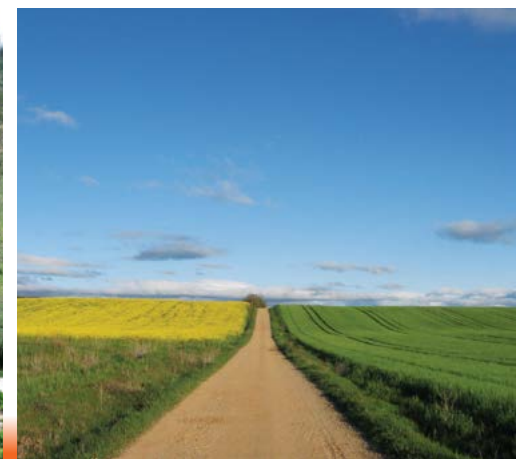
Romanje v Compostelo

Človek od nekdaj hrepeni po neznanem. Nekaj je v njem, kar ga »vleče«, da bi raziskal področja, ki jih še ne pozna, pa naj bo to v stvarstvu ali pa globoko znotraj sebe. S takimi in drugačnimi razlogi se romarji iz vsega sveta že tisočletje podajajo na dolgo pot v Compostelo, ki se nahaja na skrajnem severozahodu Španije, v pokrajini Galicija. Vsak, ki gre tja, ima svoj razlog, da je tam, pa naj le ta na prvi pogled zgleda še tako banalen. V ozadju je vedno nekaj več, pa če se romar tega zaveda ali ne.

V okviru letošnjega leta izkušenj, smo se tudi trije kapucinski ponovinci skupaj z magistrom br. Matejem Nastranom in br. Marjanom Gačnikom, ki se je odpravil skupaj z nami, odločili da poromamo na grob apostola Jakoba. Z avtom smo se 19. aprila odpravili proti Lurdu (vmes smo se ustavili tudi pri bratih v Italiji), kjer smo prenočili in se priporočili Devici Mariji, da bi bilo naše romanje res blagoslovljeno, nato pa z vlakom do francoskega mesteca St. Jean Pied de Port, ki se nahaja ob vznožju Pirenejev. Tam se mora vsak romar prijaviti, da dobi tudi »kredencial«, to je nekakšen romarski potni list z osebniimi podatki, kamor ti v vsakem hostlu tudi vtisnejo štampiljko. Po tem ni bilo več nobene ovire, da se naše romanje ne bi tudi zares začelo. Že kar prvi dan je bila pred nami morda najtežja ovira, Pireneji, ki pa smo jo uspešno premagali. Snega ni bilo, čeprav ga je pred nekaj dnevi nekaj zapadlo. Še dobro, kajti nismo imeli vsi s seboj planinskih čevljev. Pohodni čevlji se čisto dobro obnesejo, odvisno pač, kaj ima kdo rajši. Prvi dan se je kar malo »vlekel«, precej kilometrov je bilo treba prehoditi. ... Tukaj smo še hodili po gozdnatem terenu, ki pa je kmalu postal vedno bolj redek. Kmalu po mestu Pamplona, ki je

znano po vsakoletnem teku pred biki, se prične pokrajina La Rioja, ki je eno veliko vinorodno območje in zaradi tega ena najbogatejših španskih regij. Kot ste lahko že ugotovili, se je naša pot tu vila predvsem skozi vinograde. Špansko vino je res odlično, kar bi prav gotovo potrdili tudi kakšni dolenski oz. primorski vinogradniki. Osrednja regija, skozi katero smo romali, pa je Kastilja in Leon, regija ki je zelo pomembna za Španijo oz. španski jezik (kastilščino). Poleg tega so v Španiji še trije manjšinski uradni jeziki in sicer baskovski, katalonski in galicijski. Če je bil prej teren pretežno oz. vsaj malenkostno hribovit, pa se tu začne »neskončna« ravnina, po kateri smo hodili nadaljnjih tristo kilometrov.

Za marsikoga se lahko to sliši grozno ali pa dolgočasno, a vendar je v taki pokrajini nekaj skrivnostnega, mističnega. Makadamska pot, neskončna ravnina, neskončno nebo. ... Ko romar opazuje vse to stvarstvo, se počuti resnično majhnega, nepomembnega, izgubljenega v tem svetu, veselju. A njegovo srce hrepeni. ... Ve, da je ustvarjen za nekaj več, za presežno, za neskončno, za Boga. Romar globoko v sebi to ve, pa naj se tega zaveda ali ne. Ni človeka, ki ne bi hrepenel, kar se je potrdilo, ko smo se pogovarjali z drugimi romarji, z nekaterimi bolj na hitro, bili pa so tudi drugi, s katerimi smo se na poti večkrat srečali. Lepo je ko se človek odpre, razkrije delček svojega življenja, svoje osebe. Takrat res lahko zaslutiš veličastvo vsakega človeka, da je resnično Božja podoba. Pot lahko začne vsak posamezno, marsikdo je tudi prišel sam, a se tudi pokaže, kako potrebujemo eden drugega, kako čutimo potrebo po skupnosti. To je Camino, človek gre vase, če le hoče, odkrije lahko marsikaj o sebi, česar se ni zavedal, najde globlji smisel svojega življenja. Na poti je vsak imel seveda tudi veliko časa za molitev, meditacijo, ali preprosto

za opazovanje Božjega stvarstva. Življenje na takem romanju je zelo preprosto. Romar ima s sabo le nahrbtnik z osnovno opremo. Tu se nekako nauči preprostosti, skromnosti, če je prej ni poznal. Zelo prijetni so skupni obedi z ostalimi romarji, večkrat smo si kuhali sami, kdaj pa kdaj pa smo jedli v restavracijah. Seveda je pa na taki dolgi poti potrebno računati tudi na težave, npr. z nogami ali pa kakimi virusi. Praktično vsak od nas je imel kakšne težave, a nas niso ustavljale na poti do cilja. Vsak od nas pa je imel svoj ritem hoje, tako, da povečini nismo hodili skupaj, ampak smo se vsako popoldne dobili v določenem hostlu, si pripravili posteljo, se stuširali, oprali (precej preznojeno) obleko, nekaj pojedli in obhajali sv. mašo; v cerkvi, če pa ni bilo te možnosti, pa kar na prostem. Včasih se nam je še kdo pridružil.

Tako so minevali naši dnevi in kmalu je bilo pred nami še zadnjih sto kilometrov in pokrajina Galicija, ki je popolno nasprotje prejšnje, saj je precej hribovita in gozdnata, lokalni jezik pa že bliže portugalsčini.

Pogosta sta tudi megla in dež. Je eno najrevnejših španskih območij, kjer prevladuje kmetijstvo in ribištvo. Lokalna kulinarčna specialiteta je hobotnica, ki jo morajo obvezno poskusiti vsi ljubitelji morske hrane. Tako smo po natanko enem mesecu hoje prispeli na cilj, v mesto Santiago de Compostela. Utrujeni, a veseli in hvaležni Bogu za moč in vse milosti, s katerimi nas je obsipal na poti, pa naj bo to po drugih ljudeh ali kako drugače. Na takem romanju lepo pride do izraza medsebojna solidarnost; priložnosti, da pomagamo eden drugemu res ne manjka, pa tudi domačini so vedno pripravljeni priskočiti na pomoč in npr. pokazati pravo pot, če opazijo, da je kakšen romar malo zašel s poti. Na žalost pa nismo imeli časa, da bi se odpravili na »konec sveta«, do Finisterre (Atlantskega oceana), kamor pot nadaljuje marsikateri romar. Pa mogoče kdaj drugič.

br. Jurij Slamnik

»Bog do ljubosumnosti hrepeni po Duhu, ki ga je naselil v nas.«

Br. Jurij je že pisal o naših romarski ekspediciji k sv. Jakobu v špansko Compostelo. Preberite njegov prispevek, če vas zanima kako smo se imeli, moje pisanje pa bo bolj notranje narave. Bo že držalo, da se marsikateri romar na enomesečni poti po tišini sreča s seboj in ga to srečanje spremeni in prevzame. No, jaz sem bil na poti tisti, ki je skrbel, da se je to dogajalo čim manjkrat. Kdor me pozna, ve kakšna goflja sem in koliko se moram zadržati, da ne oblajam vsakogar. Tako sem spoznal npr. danski zakonski par, ki sta se prišla rekreirat za 10 dni, pa nemško študentko medicine, ki želi nekaj novega, pa zanimivo češko estetologinjo, ki hoče odrasti; ali pa Američanko, ki ne more sprejeti, da je njena hči spremenila spol; pa eno Nizozemko, ki je izbrala romanje namesto surfanja s prijatelji na nekem otoku v Pacifiku, pa sploh ne verjame; nič ne verjame; pa brazilskega direktorja verige modnih trgovin, ki ni mogel sprejeti, da je Jezus res umrl zanj; ali pa simpatično Kalifornijko, ki se boji da ne bo našla pravega moža zase in se je zjokala ob vprašanju kaj jo resnično osreči; pa vojaka iz Arizone, ki se po (samo) štirih letih od doma, sploh ne znajde in ne prepozna več v lastnem okolju... Še celo stran bi jih lahko (le) našteval – verjemite – sem si delal zapiske! S temi zapiski sem sedel na klopcu pod mogočni evkaliptus v parku pod konjušnico sv. Suzane v Composteli in jih začel prebirati. Vsak, ki se znajde na tem romanju, ima zgodbo. Zdaj boste rekli, seveda! Kaj nima vsakdo neke zgodbe... res je! Ampak ti moji romarji imajo zgodbo, ki jo hočejo deliti. (Z nekaterimi sem moral hoditi po več dni, da sem jo bil vreden slišati.) To je drugače! To je neko hrepenenje, nekaj kar lahko opišem le z besedami mnogih od mojih sogovornikov, ko so mi razlagali, da jih je pot sama poklicala. In takrat mi kapne – seveda! Hrepenenje v romanskih jezikih izhaja iz besedne zveze de-sidero, to bi nekako pomenilo »od zvezd«, torej od zgoraj; od tiste zvezde, ki je modre poglajala proti Betlehemu; od tistih zvezd, skritih želja, ki navdihujejo naše izbire v življenju; te zvezde, to so naša hrepenenja! To je nekaj najglobljega v nas, ki vzkipi in nas vznemirja, še posebno ko se znajdemo na koncu poti, v temi. Pa saj je logično zvezde se vidijo samo v temi. In vsakdo od teh mojih romarjev se je znašel na koncu nečesa in je hotel nekaj novega, nekaj drugače. Zato romajo v Compostelo (= na polje zvezd), iskat svojo zvezdo vodnico. In verjetno mi je

moj br. Jakob nekoč na začetku povedal, da je Božja volja za nas to isto, po čemer najgloblje hrepenimo v srcu.

Začel sem z besedami (apostola) sv. Jakoba, ki v peti vrstici četrtega poglavja svojega pisma pravi... – no, točno to, kar je v naslovu mojega pisanja. Kakor mi hrepenimo po zvezdah, po nečem več, po tem nekaj tam zgoraj, pa vemo da ima Cerkev nekaj s tem, pa ravno zaradi nje nočemo nič imeti s tem in hočemo to poimenovati drugače, čeprav vemo, da hrepenimo po nečem, ali nekom, ki ni od tega sveta... in to hrepenenje nam je vlito v srca po Duhu, ki nam je dan in – spriznamo se – nismo mi prvi hrepeneli, ne Jakob sam pravi, nismo. Ker Bog v Jezusu hrepeni po Duhu, ki je v nas, zato mi hrepenimo po Njem, ki edini more vsa naša hrepenenja potešiti in odžejati. Jezusa iščete, Vstalega, moji dragi romarji. Iščete ga, ker vas je On prvi iskal in našel in vzljubil. Blagor vam.

br. Luka Modic

Izkušnja poklicanosti [iP]

je tritedenski program. Namenjen je fantom, ki so dopolnili 17 let in bi radi bolj jasno spoznali, kakšna naj bo njihova življenjska pot, kam jih kliče Gospod.

V programu se udeleženci umaknejo iz sveta in zaživijo življenje prepleteno z molitvijo, delom, tišino, tematskimi srečanji, bratskim druženjem ter se tako vključujejo v življenje samostanske družine.

Molitev je srčika življenja. Tako je tudi na iP. Udeleženci se pridružijo bratski molitvi hkrati pa so povabljeni in uvedeni v osebno molitev, premišljevanje Božje besede in adoracijo.

Delo človeku daje dostojanstvo, zato tudi na iP vsak dan zavijamo rokave in poprimemo za vsakovrstno delo; bodisi na vrtu, v kuhinji, sadovnjaku ... s tem tudi program iP ostaja brezplačen.

Da bi slišali Gospodov glas je **tišina** nujna, zato ji na iP dajemo pomembno mesto. Po molitvi ostajamo nekaj časa v tišini, delo včasih začnemo v tišini, predvsem pa se s tišino srečamo v zadnjem delu iP, ki ga imenujemo tudi „puščava“.

Skozi **pogovor** pri skupnih srečanjih se bomo dotaknili temeljev našega verovanja in duhovnosti ter teoloških prvin kot so: troedinost in zakramenti.

iP je tudi čas sproščenega **bratskega druženja**. Skupaj si ogledamo kakšen film, gremo na izlet, sprehod in podobno.

Ves čas iP je tudi priložnost za spoved, osebno spremljanje in spontan pogovor z brati.

iP bo potekala od 3. do 22. julija 2016 v kapucinskem samostanu v Vipavskem Križu.

Vodita brata: br. Jože Smukavec, br. Jakob Kunšič

Več informacij in prijave: br. Jože Smukavec; m: 041/860 350; e: joze.smukavec@rkc.si

Gospod,
kaj želiš
da storim?

iP

Bratje kapucini

MOLITVENA NAVEZA

Kot so plezalci v gorah med seboj povezani z isto vrvjo, tako smo v molitvi povezani

za dobre družine in duhovne poklice

Ob ustanovitvi Molitvene naveze za dobre družine in duhovne poklice so bratje kapucini Slovenije leta 2005 zapisali: »V našem času se srečujemo z dejstvom, da je prav gledanje na življenje kot na poklicanost pri mladih kakor tudi pri mnogih odraslih slabo vrednoteno. Namesto o poklicanosti govorimo o karieri, dosežkih in uspešnosti. Splošno družbeno ozračje ni naklonjeno ustanavljanju družine, še manj duhovnim poklicem. Slovenski kapucini odkrivamo, da je najprej potrebno nekaj narediti, da bomo dobre družine in duhovne poklice bolj cenili. Prvi korak vidimo v molitvi za dobre družine in duhovne poklice. Že z odločitvijo, da bomo molili za dobre družine in duhovne poklice, izražamo, da oboje cenimo, molitev pa nam bo pomagala, da jih bomo še bolj cenili. Z dejanjem molitve hočemo pokazati tudi mladim, ki so še pred odločitvijo za življenjsko poslanstvo, da jih imamo radi in jim želimo dobro.«

K tej spodbudi spada tudi vsakoletna duhovna obnova. Kdaj in kako je bilo, posredujem zapis ene od udeleženk letošnjega duhovnega vikenda.

Od 13. do 15. maja se nas je v Kančevcih pod vodstvom brata Placida zbrala lepa skupina od velike »družine« molivcev za dobre družine in duhovne poklice. Prišli smo iz vseh vetrov: sedem zastopnic iz Maribora, devet iz Vipavske doline ter predstavnici iz Ptuja ter »nosilka štafete« iz Celja. Vsak dan smo skupaj molili, poslušali razmišljanja, se pogovarjali, šli celo na izlet do Tišine, kjer smo imeli sv. mašo. Dobrega vzdušja ni pokvarilo niti hladno vreme. Nagovorile so nas misli papeža Frančiška, razmišljanja Raniera Cantalamesse, iz njegove zadnje knjižice z naslovom Obličje usmiljenja, besede duhovnega voditelja ter medsebojni pogovori.

Nekaj misli ...

Cerkev (torej mi, kristjani...) ne sme obsojati, ampak moramo zdraviti rane greha.

- Zelo pomembna je že samo ŽELJA po Bogu in po tem, kaj je prav.
- Pustiti moramo naše poti obsojanja in poiskati nove poti - poti usmiljenja.

- Jezus prešuštnice ne kamna, ne sodi, ne sprašuje, ampak jo poboža s svojim usmiljenjem.
- Zanimivo je, da so od prešuštnice začeli odhajati najprej najstarejši, potem vedno mlajši.
- Pri svojem bližnjem moramo poiskati vsako najmanjšo možnost, da ga bomo lahko opravičevali.
- S tem, ko drugega sodiš, začneš vojno. Obsojanje je vzrok mnogih razprtij: v družini, na delovnem mestu, ...
- V Božjih očeh smo vsi majhni in neboljani otroci.

Kako je Raniero Cantalamessa predstavil Božje usmiljenje?

Pred leti je neki dogodek pretresel vso Italijo. Izgubila se je deklica, stara dve leti, in nekaj dni se ni vedelo nič o njej. Že so se bali najhujšega. Starši so bili obupani. Tretji dan se je nenadoma pojavila in televiziji, ki je od blizu sledila dogajanju, je uspelo posneti prav trenutek, ko jo je mama zagledala, stekla proti njej, jo dobesedno zagrabila, stisnila k sebi in pokrila s poljubi. Bila je poosebljena podoba sreče. Ko sem videl ta prizor, sem si rekel: Glej, kaj je hotel reči Jezus, ko je govoril o Božjem veselju do najdenega sina! Prepričan sem, da bi mama in oče v primeru, da bi imela možnost izbire, raje videla, da se njuna hčerka ne bi izgubila (in enako bi storil Bog); ko pa se je to zgodilo in sta jo spet našla, jima je to prineslo veselje, ki ga nikoli ne bi poznala, če se ne bi zgodilo nič. Tudi zanjo

je stiska porodila upanje, izpolnitev upanja pa je sprožila eksplozija veselja. Na tak način nas sprejema Bog - kot majhne in neboljene otroke - ko se po zakramentu spovedi zopet vrnemo k Njemu.

Zadnji dan smo se udeležili župnijske sv. maše. Zelo nas je nagovoril droben dogodek pri nedeljski maši, ko je bil krščen fantek, ki je komaj shodil. Ko mu je duhovnik izročil belo oblačilo z naročilom, naj ga neomadeževane ga prinese v nebesa, je ta majhen fantič pozorno poslušal in potem stegnil kvišku svojo ročico in s prstom pokazal v nebo...

Kar je Bog prikrl modrim in razumnim, je razodel otročičem ...

In naj še dodam: ves čas našega duhovnega vikenda, smo bili molitveno povezani z vsemi člani te naše Molitvene naveze, ki nas je v Sloveniji okrog 300. Vem, da bi se marsikateri rad udeležil duhovnih vaj, pa zaradi bolezni ali kakih drugi težav ne more, vendar je zvest/zvesta v tej Navezi. Hvala!

br. Placid Prša

Kdor se še želi pridružiti Molitveni navezi za dobre družine in duhovne poklice, naj na Slovensko kapucinsko provinco, Mekinčeva 3, 1119 Ljubljana sporoči: ime in priimek, če želi prejemati Frančiškovega prijatelja in imeti druge stike z nami, tudi naslov, telefonsko številko, elektronski naslov.

Bog izpolnjuje moje hrepenenje po sreči, ljubezni ...

Jana Barba, udeleženka šole priprave za voditelje DMŽ je zapisala: »V Divači smo preteklo jesen, skupaj s še petimi sošolci, pričeli obiskovati šolo za voditelje delavnic molitve in življenja. Pozitivna osebna izkušnja in povabilo Janje Miletič sta me spodbudili, da sem stopila na to pot. Lahko pritrdim ugotovitvi, da brezbržnost ljudi, ki so se oddaljili iz Cerkve, ne izvira toliko iz nepoznavanja verskega nauka, kakor iz dejstva, da niso doživeli živega osebnega Boga, ki bi napolnjeval njihovo srce z veseljem. Takih ljudi, ki jih imam rada, je v moji bližini veliko. Že od vsega začetka je v meni veliko hrepenenje, da bi jim pomagala do te osvobodilne izkušnje. Usposabljanje se izteče s samostojnim izvajanjem programa. Počasi postaja to del mojega življenja. Osrečuje me, da lahko z izvajanjem programa, ki udeležence odpira k Bogu, služim v Cerkvi in sodelujem pri novi evangelizaciji. Pritrjujem sv. Avguštinu, ki pravi: *»Nemirno je moje srce, dokler se ne spočije v Bogu.«* Bogu sem hvaležna za dar vere in pot, po kateri se mi razodeva in izpolnjuje moje hrepenenje po sreči, ljubezni, svobodi, resnici, lepoti in dobroti. Kakor je človek poln skrivnosti, nerazumljiv še samemu sebi, njegova hrepenjenja resnično lahko umiri samo skrivnostni Bog. Za program delavnic lahko rečem, da udeležencu pokaže, kako spoznavati skrivnostnega Boga, kar pa prinaša tudi spoznavanje samega sebe. Molitev in osebna izkušnja Boga rodi gotovost in mir, in tako izpolni najgloblja hrepenjenja.«

»Potrebujemo tebe, samo tebe, nikogar drugega ... Vsi te potrebujejo, tudi tisti, ki tega ne vedo: in ti te potrebujejo še bolj kakor tisti, ki

vedo. Lačni misli, da si mora preskrbeti kruha, v resnici pa je lačen tebe. Žejni misli, da ga žeja po vodi, v resnici pa je žejen tebe. Bolnik se slepi, ko si želi zdravja, kajti njegovo resnično zlo je, da je brez tebe. Kdor išče lepoto sveta, nezavedno išče tebe, ki si vsa lepota. Kdor v mislih išče resnico, nezvestno želi tebe, ki si edina spoznanja vredna resnica. Kdor si prizadeva za mir, išče tebe, edini mir, kjer se nemirna srca lahko odpočijejo.« (Srečanje, 6)

Psalm 63 je ves prežet z neskončnim hrepenenjem po Bogu, zato psalmist stopa na prizorišče z besedami: *»O Bog, moj Bog si ti, željno te iščem, po tebi žeja moja duša; moje telo medli po tebi na suhi, izčrpani zemlji brez vode.«* Psalm 42 pravi, da smo kakor jeleni, ki tečejo po gorah, se vzpenjajo in spuščajo, so skoraj mrtvi od žeje po sveži vodi. Tako tudi moja duša žeja po tebi, moj Bog. Sveti Avguštin pravi, da sem kakor izstreljene puščice proti veselju, ki je neskončno in me srka vase. Tako te moja duša želi, moj Bog. Ustvarjeni smo od Boga in za Boga. Po njegovi meri, po njegovi sličnosti, po njegovi podobi smo ustvarjeni. Smo podzavestni iskalci Večnega, Absolutnega. Smo neskončni vodnjaki, ki ga brezštevilno končnih stvari ne more napolniti. Zato smo iskalci, podzavestni iskalci Večnega in Neskončnega. Smo romarji Absolutnega. Tako tudi tragični pojav, ki obvladuje človekovo srce, da bi celo umrli, kakor včasih nekateri ljudje izkusijo, pravzaprav ni nič drugega kot žeja po Bogu. Človeška nepotešenost v vsej njeni veličini in širini; to, da ne vemo, čemu smo na tem svetu; neke vrste gnus nad življenjem, praznina pred življenjem; splošno nezadovoljstvo, vse to ni nič drugega kot druga stran obličja te žeje po Bogu. Zaradi različnih okoliščin je Bog postavil fotografijo samega sebe v intimno globino našega bitja. To je podpis Stvarnika, to je njegovo blagoslovljeno obličje, ki ga je zapustil skrivnostno v zadnji in najgloblji skrivnosti našega bitja. Zato vede ali nevede iščemo Boga. Samo On lahko popolnoma

napolni to našo samoto. Zato smo iskalci Boga, ne da bi se tega sploh zavedali. Vse življenje smo nepotešeni. Iščemo nekoga drugega, ki bi prišel in ki bi napolnil ta globok vodnjak. In to je Bog. Ko se zazremo v Boga, katerega kvalitete nam odgovarjajo, se to srce napolni z ravnotežjem, redom, veseljem, polnostjo. Ko poskušamo uravnotežiti svoje življenje s pomočjo stvari, ki pa nam ne odgovarjajo, v tem srcu, pravi sveti Avguštin, še vedno ostaja nemir, negotovost, neizpolnjenost, dokler se ne spočijemo v Njem.

»Če nisi v meni, Gospod, če si odsoten, kje te bom srečal? Če si vsepovsod, zakaj se nikoli ne pojaviš tu? Res je, da prebivaš v nedosegljivi luči, toda kje je ta nedosegljiva luč? Kako naj se ji približam? Kdo me bo vodil in me vpeljal v to luč, kjer te bom mogel občudovati? Po kakšnih sledeh, po kakšnih znamenjih te bom prepoznal?« (Steza, 5)

»Tako sem v svetišču zrl vate, da bi videl tvojo moč in tvojo slavo.« (Ps 63,3) O kakšnem svetišču govori psalmist? V bleščečem, pomladnem jutru greste v naravo in vidite toliko življenja. Toliko dreves, rek, gora, ptic in čutite, da vse to ni nič drugega kot odsev večne ustvarjalnosti Boga. Ne samo to. Tudi ljudje, skupine, skupnosti so templji, živi templji, kjer je Bog navzoč. In to tako zelo, da dobrota tega človeka ni nič drugega kot odsev božje dobrote. Milina te matere je odsev miline Boga samega. Uslužnost tega človeka ni nič drugega kot odsev uslužnosti Boga. In tako

so ljudje, skupnosti, družine svetišče in to živa svetišča Boga. Toda vse te besede niso »resnične«. V trenutku resnice se ne zgodi nič od tega, ampak prav nasprotno. Če v vašem srcu ni Boga, boste šli skozi svet kot slepi, kot gluhi, kot

nemi in Bog ne bo zažarel iz nobenega od teh kotov stvarstva. Če je v vašem srcu Jezus mrtev, ta antipatični človek, ki dela ob vas, skupaj z vami, ni podoba Boga, ampak je nevrotičen tip, čista nevroza v njem in nič več. Vse je odvisno od tega, ali živimo, ali ne živimo. Ko je znotraj nas vse svetloba, je tudi zunaj nas vse svetlo. Ko je znotraj nas Bog, je tudi zunaj nas vse obdano v Boga. Dobro in slabo ne prihajata od zunaj v nas, ampak vedno prihajajo od znotraj navzven. Ni resnica, da je bil Frančišek Asiški človek stvari, stvarstva, on ni bil človek stvarstva, stvari, ampak je bil človek votlin. In ko je hotel govoriti dlje časa in globoko z Bogom, je šel v osamljene in temačne votline, kamor ni prodrli žarek svetlobe. In od tam je potem prihajal poln, prepoln Boga. V tistem trenutku so stvari začele govoriti o Bogu. V tistem trenutku niso začele stvari govoriti njemu o Bogu, ampak je bil on, Frančišek Asiški, ki je prihajal, ves poln Boga. Njegove oči so bile napolnjene z Bogom. Vse, kar je zrl, so zrl te oči, zdelo se je, da vse izžareva Boga. Zanj je skrivnost, živi tempelj Boga znotraj in ne zunaj v stvareh.

Položi v moje srce neskončno hrepenenje po Tebi, da Te nikoli ne bi prenehal iskati; kajti ko Te bom iskal, Te bom srečal, ko Te bom srečal, Te bom ljubil in ko Te bom ljubil, bom znal ljubiti tudi vse okoli sebe. In v moči te ljubezni bom mogel uresničiti to, za kar me prosiš: *»da bi bili mi vsi v Tebi eno«*.

Po virih DMŽ povzela: Bernarda Ziherl

Iz najlepšega kraja k Bogu

Sem Sašo Komes in prihajam iz lepe vasice Bistrica ob Dravi, ki se nahaja v bližnji okolici totega Maribora. Odraščal sem v prijetnem, ljubečem in skrbnem družinskem okolju, skupaj s starejšim bratom Zlatkom. Po naravi sem živahen, komunikativen in vedoželjen, zato sem tudi večkrat poskrbel za kakšen siv las pri svojih starših. V začetku osnovne šole sem postal minisitrant v domači župnijski cerkvi Sv. Jakoba v Limbušu; še posebej se rad pohvalim, da sem že kot devetletni fantič ministriral oz. natančneje, bil oblečen v ministrantska oblačila ob obisku papeža Janeza Pavla II. v Mariboru. Dober vzgled domačega župnika g. Andreja Firbasa in redna aktivnost v župniji sta me vodila na pot odločitve, da sem v drugem letniku srednje šole vstopil v Slomškovo dijaško Semenišče; to so bila res blagoslovljena leta, polna lepih trenutkov. Po končani maturi sem se odločil, da svojo pot nadaljujem v bogoslovnem semenišču v Mariboru. Nekje na polovici drugega leta sem izstopil in se vrnil domov. V naslednjem obdobju sem doživel pravo »malo šolo življenja«, saj je bila moja nezrelost in neresnost eden izmed glavnih razlogov, ki je botroval odločitvi zapustiti bogoslovje. Iz srca sem hvaležen

svojim domačim za oporo in potrpežljivost v teh vihravih letih, v katerih sem preveč gledal nase in na svoje potrebe. Čeprav sem bil aktiven na več področjih, še posebej v gasilski organizaciji, nisem imel tistega notranjega miru, ki sem ga večkrat doživel v obdobju duhovniške formacije. Znova sem si prizadeval redno prejemati svete zakramente in se spraševati o svoji poklicnosti. Pot iskanja me

je pripeljala do manjših bratov kapucinov, ki so me sprejeli odprtih rok. Sedaj sem že drugo leto med njimi, kjer si v letu postulata prizadevam poglobiti odnos z Bogom in ugotoviti, ali so naše poti skupne. Vam, ki to berete, svetujem, da si po vzgledu sv. Frančiška upate živeti Bogu po volji in kakor Devica Marija odgovarjati: »Glej, Gospodova služabnica sem, zgodi se mi po tvoji besedi!« (Lk 1,38). Povezani v molitvi.

Sašo Komes

Duhovnik, ki služi invalidom in zapornikom z duhovitostjo in glasbo

Zadnjih 48 let br. Bernard J. Campbell, kapucin, živi v služenju gluhih, hudo prizadetim in zaprtim v ječo. Vse to počne z smislom za humor in glasbo. Njegovo delovno področje obsega New Hampshire in Vermont. Vključuje igranje bas kitare za številne invalide v Crotched Mountu in rehabilitacijskem centru v Greenfieldu. Mašuje in poučuje verski pouk v državnem zaporu v Concordu in izvaja koncerte za zapornike. Čeprav se je že davno tega upokojil, pri svojih osemdesetih nadaljuje s svojim poslanstvom.

In prav zaradi svojega nesebičnega dela so mu podelili nagrado »Granite State Legacy Award«, ki potrjuje dosežke najbolj uglednih ljudi v državi.

Ko so ga vprašali, na kaj je v življenju najbolj ponosen je dejal da želi »spravljati ljudi v smeh! Pomagati ljudem uživati življenje«. Znan je po pikrem humorju.

»Ko umreš, tega ne veš in to užalosti ljudi!« pravi. »Isto je, ko si neumen!« Campbell je bil rojen v židovski bolnišnici v Broklynu, irskim migrantom. »To je uganka«, pravi. »Lahko bi bila napaka. Lahko bi postal rabin«. Po končani srednji šoli je delal za telekomunikacijsko podjetje, obenem študiral ob delu na večerni visoki šoli v Broklynu. Njegovo podjetje je imelo tudi posebno enoto vojaških vezistov, rezervistov, katere prostovoljni član je bil štiri leta tudi sam.

Ko je dopolnil 25 let, se je odločil, da bo, namesto povezav med ljudmi, vzpostavljati tudi povezave le teh z Bogom in tako odgovoril na Božji klic.

Vstopil je k bratom kapucinom in po sedmih letih šolanja magistriral. Leta 1968 je bil posvečen v duhovnika. Najprej je služboval v bližini Madison Square garden na Manhattanu. Vsak dan je vsaj pol ducata ljudi potrkalo na vrata in prosilo za denar. In to ne za 5 ali 10 dolarjev. Vedno med 500 in 1000 dolarji. Rekel je, da ne more soditi. A večinoma so se naredili gluhe pri nasvetih bratov kako naj si najdejo službo ali si kako drugače pomagajo. »Njihova rešitev je bila vaš denar«, se reži. Deloval je tudi pri drugih katoliških dobrotelnih ustanovah. Njegov oče je imel multiplo sklerozo. In Campbell si je zadal, da bo, če postane kdaj duhovnik, deloval med ljudmi s posebnimi potrebami in njihovimi družinami. Drugič je magistriral na temo izobraževanja

gluhih in se že učil ameriškega znakovnega jezika. Nato je 16 let opravljal službo duhovnega asistenta za gluhe v dveh škofijah. Med služenjem skupnosti gluhih je spoznal, da mora doseči tudi slišče. Izurjen kontrabasist se je pričel učiti še igranja bas kitare, da bi ljudi lahko razvedril.

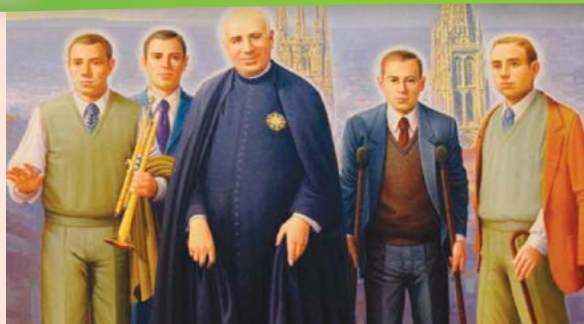

V juniju 1988 je ostal le duhovni asistent za gluhe v škofiji Manchester in kmalu postal ravnatelj Službe za osebe z posebnimi potrebami, kjer je deloval naslednjih 16 let. Kot član guvernerjeve komisije za invalide je bil 25 let aktiven zagovornik zakonodaje za invalide. Leta 2003 je postal bolniški duhovnik v Catholic Medical Centre. Pred dvajsetimi leti se je prostovoljno javil, da bo mesečno daroval mašo v zaporu Concord. Istega leta je navdušil še dva kolega in priredili so svoj prvi božični koncert v zaporu. Od tedaj vsako leto povabi poklicne glasbenike, da se mu pridružijo pri koncertih za božič in za dan spomina na padle za domovino. Že 45 let duhovno deluje tudi v rehabilitacijskemu centru v Crotched Mountain. Zelo je znan tudi po tem, da se obleče v sv. Miklavža (Božička) za večino božičnih praznovanj.

V svojem pokoju še vedno najde čas za nastopanje z 35 članskim veteranskem ansamblom narodne garde New Hampshire, ki je sestavljen iz odličnih starejših glasbenikov.

Veliki »šop karakterjev!«, pribije! Sliši se kot popolna kombinacija. Nagrado mu bodo podelili 1. junija.

Po internetnem viru povzel br. Gregor Rehar

Valentin Palencia Marquina (1871-1937) in štirje prijatelji

23. aprila letos je v papeževem imenu kardinal Amato v Burgosu (špansko mesto) za blažene razglasil duhovnika Valentina in štiri mlade laike: Donata Rodriguez Garcia, Germana Garcia Garcia, Zacharias Custa Campa in Emilia Huidobra Corrales.

»Ubit je bil, ker je bil duhovnik!« je na slovesnosti razglasitve povzel dogodke iz španske državljanske vojne kardinal. »In krivda teh mladih mož je bila, da so zagovarjali vero ter tako delili usodo njihovega duhovnega očeta, učitelja in prijatelja!«

Oče Valentin je bil rojen leta 1871 v čevljarski družini. Leta 1898 je bil posvečen v duhovnika. Vodil je zavetišče za otroke in javno kuhinjo v župniji sv. Estebana v Burgosu. V zavetišču je vsakodnevno poskrbel za hrano za tudi več kot 100 dečkov (ne glede na to, ali so bili gojenci zavetišča ali ne). V težkih časih ni izgubil zaupanja v Božjo previdnost. Zelo je pogosto rekel: »Svet Jožef nas ne bo zapustil!« Leta je 1995 ga je takratna španska vlada za njegovo karitativno delo nagradila s posebnim odlikovanjem.

Med špansko državljansko vojno, ko je bil Cerkev v Španiji preganjana, so očetu Valentinu prepovedali maševanje. V odgovor na prepoved je ilegalno organiziral bogoslužje in vernikom na skrivaj prinašal obhajilo. Pri

tem so mu pomagali štirje mladi mošje: Donat, Emilio, Zacharias in German. Vseh pet so januarja 1937 ujeli in jih 15. januarja ustrelili na gori Tramalon zaradi njihove vere.

Preganjanje Cerkve v Španiji se je začelo leta 1931, ko se je ustanovila antiklerikalna druga republika. Njeno delovanje, ki ga je obsodil papež Pij IX., je doseglo vrelišče tik pred izbruhom španske državljanske vojne v času, ki se imenuje rdeči teror. Takrat so ubili med 38 in 72 tisoč ljudi, med njimi 6.832

duhovnikov, ter uničili in oskrunili nešteto cerkva in samostanov.

Primer španskih mučencev iz tega časa se je najprej odprl 30. septembra 1996 na beatifikaciji največjega števila mučencev – za blažene je bilo razglašanih 498 žrtev španske državljanske vojne.

Danes je v postopku za razglasitev za blažene ali svetnike še vedno 1000 žrtev, še 2000 pa jih čaka na začetek postopka.

Fani Pečar

IZGUBLJEN? LJUBLJEN!

**ASSISI
ZA MLADE**
med 17. in 30. letom
4.-10. 8. 2016

Romanje s sv. Frančiškom
in sv. Klaro
po Jezusovih stopinjah.

CENA ROMANJA: 145 EUR

PRIJAVE: jaroslav.knezevic@rkc.si

**PREPROSTOST,
VESELJE, TIŠINA,
BRATSTVO in SESTRINSTVO,
MOLITEV, PESEM,
POGOVOR...
in še več.**

Na jadrnih Svetega Duha!

EKIPA:

- br. Jakob Kunšič
- David Veber
- s. Anja Walaszek
- br. Jožko Smukavec
- Eva Veber
- br. Jaro Knežević

IZGUBLJEN?

LJUBLJEN!

**PREPROSTOST,
VESELJE, TIŠINA,
BRATSTVO in SESTRINSTVO,
MOLITEV, PESEM,
POGOVOR...
in še več.**

Na jadrnih Svetega Duha!

EKIPA:

- br. Jakob Kunšič
- David Veber
- s. Anja Walaszek
- br. Jožko Smukavec
- Eva Veber
- br. Jaro Knežević

Bratje kapucini smo se odzvali papeževemu povabilu

V zadnjih urah noči na 9. februar so se v Vatikan zgrinjale množice moških v rjavem že v parkirni hiši, nato pred stranskimi vrati. Sama rjava barva v različnih jezikih, a pod njo sami bratje kapucini, 1300 bratov. Zbrali smo se na povabilo papeža Frančiška, da mašuje z nami, za nas, v zahvalo za naša dva sveta brata Leopolda in Pija, ki sta ležala pred grobom sv. Petra. Papež nam je priporočil naj ju posnemamo, naj obudimo našo karizmo, naj bomo preprosti, prijazni, usmiljeni pri oznanjevanju evangelija. Maši je sledil skupni zajtrk, nato pa smo v dolgi procesiji vstopili skozi Sveta vrata v Baziliko sv. Petra in se ustavili v molitvi ob telesih svetnikov.

Kapucini in z nami povezane ustanove redovnega življenja

Januarja 2016 so se srečali vrhovni predstojniki, predstojnice ali njihovi zastopniki šestih ustanov posvečenega življenja, ki so povezane s kapucini. Kot kapucinska družina v zahvalo Bogu za našo skupno zgodovino, v pomoči drug drugemu, da bi živeli z strastjo in močjo naše karizme in v upanju za prihodnost. Imamo dolgo skupno izročilo v naši zgodovini. To vez želimo okrepiti tudi z lažjo izmenjavo izkušenj, znanja ter načrtov. Tako bi se soočili in morda sodelovali pri vzgoji in misijonih, kot že sodelujemo na področju pravičnosti, miru in skrbi za okolje.

Gana – Kpassa

V majhnem ganskem mestu Kpassa imamo bratje misijon od leta 2008, kjer delujejo v župniji svetega Mihaela. Poleg evangelizacije brate delujejo tudi v pomoči pri celovitem razvoju prebivalstva, še posebno žensk. Nudijo jim izobraževanje in zagotavljajo stavbe za bivanje in osnovne dobrine. Glede izobraževanja otrok je nizka motivacija staršev. Želeli pa bi, da bi raje kot na delo na polju, pošiljali otroke v šolo. Tukaj je čutiti tudi posledico slabih pogojev, ki jih javne ali zasebne vaške šole tukaj nudijo, tako glede slabega znanja učiteljev, kot tudi neprimernih prostorov zaradi slabega in nezadostnega znanja in stanja šol. Zaradi visokih stroškov za plače je učiteljev malo in razredi so prenapolnjeni. Tako v Kpassi sploh ni šole, ampak pouk poteka kar v cerkvi. Brat Mauro, naš vrhovni predstojnik, je ob vrnitvi iz obiska bratov v teh krajih o tem obvestil Svet za mednarodno ekonomsko solidarnost našega Reda. Ta je v sodelovanju z drugimi začel z delom. Verjamemo, da bomo ob sodelovanju s pravo šolo lažje spodbuditi starše in tako veliko otrokom omogočiti dostop do izobrazbe. Želeli bi, da bi lahko cel svet postal kraj za oznanjevanje evangelija in človečnosti.

Libanonski bratje delijo samostan z begunci iz Sirije in Iraka

Bratje so se celo umaknili so se iz samostana, da bi dali prostor begunskim družinam. Tako je družina Suhajla, ki je pobegnila iz Sirije, se zatekla v naš samostan. Niso poznali nikogar, bratje pa so jim dali sobo in hrano. Najprej je družina mislila, da bo to trajalo le nekaj dni do preselitve v Evropo ali drugam, a

je od tega že dve leti. Sedaj pa odhajajo v Kana. Br. Abdallah je koordinator za begunce.

Bratje so od začetka vojne v Siriji, ob pomoči Vrhovnega vodstva Reda, začeli tridelni načrt pomoči beguncem:

- bratstvo sprejema in zadovoljitve osnovnih potreb beguncev
- šolo za izobraževanje in vključitev
- zakonito pomoč za preselitev v tretje države.

Do sedaj je ta program pomagal že 50 begunskim družinam. Poleg nastanitve jim dvakrat na mesec ponudijo tudi bone za hrano. Nekateri otroci se zastoj šolajo v naših šolah. Za družine bratje najemajo tudi stanovanja. Zgodbe beguncev so si zelo podobne. Vojna, napadi, pobijanja., beg ... Gospod Suhajla je približal: »A bratje kapucini ... Ti so meni in moji družini predstavili resničen evangelij.«

Malteški bratje v služenju beguncem

Velik val poplave beguncev pljuska tudi ob obale Malte. Majhen zelo poseljen otok z 420.000 prebivalci, je sprejel že 20.000 beguncev. Zadnja tri leta so naši malteški sprejemali in spremljali eritrejske begunce. Mnogi izmed njih so pobegnili revščini, totalitarizmu in pomanjkanju priložnosti. Bratje jih sprejmejo. Katoliškim beguncem ponudijo duhovno oskrbo, zdravstveno oskrbo z psiho-socialno pomočjo in osnovno izobraževanje kot je učenje angleščine. Begunci se soočajo z mnogimi izzivi, kot je pomanjkanje služb, rasna diskriminacija, kulturne razlike, jezikovne ovire. Bežijo tudi v zlorabo drog, celo v samomor, pove Srb Vanja, laik, ki pomaga bratom pri oskrbi beguncev – narkomanov in pri inkulturaciji. »Begunce obiskujemo, smo z njimi, jemo z njimi, molimo z njimi«, pove brat Filip med pripravo hrane. Kapucinski samostan br. Floriana je postal središče pastoralne oskrbe beguncev. Nedeljsko mašo pripravijo in oblikujejo begunci. »Ko so v zgodovini Maltežani in drugi Evropejci sami

emigrirali v Ameriko, so šli naši bratje z njimi, da so jim zagotovili pastoralno oskrbo«, pove br. Martin. Sedaj pa prihajajo naši bratje in sestre prek morja k nam in moramo mi poskrbeti zanje, kot bratje kapucini!« Obenem se zahvaljuje Redu za podporo!

»Pridite in bodite del rastoče Cerkve!«

Brat Martin Bennett OFM Cap poroča o pripravi mladih romarjev, ki se bodo udeležili svetovnega dneva mladih v Krakovu. V cerkvi Sv. Pavla, ki je bila mnogo let zaprta, je sedaj zopet svetišče, pa tudi baza za evangelizacijo. Tega sobotnega jutra je gostila ena izmed priprav na SDM v Krakovu, ki se je je, kljub pripravam nekaterih na maturo in izpite na fakultetah, udeležilo okrog dvesto mladih. Tema dneva sta bili sprava in češčenje, ki ju je pripravil br. Martin. Eden izmed sodelujočih je dejal, da je bil to res velik dan, ko je občutil, kot da bi bil že na pravem SDM –ju. Sam sem začel nagovor s tem, da sem ravnokar objavil sliko srečanja na FB z pripisom: »Nekateri pravijo, da Cerkev na Irskem umira. Poglejte si to!« in množica je glasno pritrdila. Lepo bilo biti del tega, srečanja z drugimi, molitve drug za drugega, skupnega poslušanja, izmenjave izkušenj in zgodb, skupnega prepevanja in skupne priprave v vzdušju pričakovanja. Poslušali so pričevanje dveh veteranov SDM-jev, na koncu programa pa je bila skupna maša. Vidite umirajočo irsko Cerkev? Rečem vam, pridite in pogledajte nove začetke, ki rastejo iz prahu! Pravzaprav ne samo pridite in pogledajte! Pridite in postanite del tega tudi sami!

Uredil br. Gregor Rehar

Pogumni

Randy Alcorn

Knjiga ustvarjalcev filma Fireproof nam odpira pogled na svet s strani moških. Predstavlja nam skupino policistov, ki sredi vsakodnevnih skrbi poskušajo čim bolj vestno opravljati svoje delo. Na prvi pogled so neustrašni (saj so vendar policisti), ampak glede na njihove odnose v družinah so štirje glavni liki predstavljeni kot navadni ljudje. Tako jih spremljamo, kako iščejo najboljše načine, kako ravnati doma, v družini in čim bolj opravljati poslanstvo očeta in moža. Zaradi statistike (veliko policijskih družin zaradi težavnosti njihove službe gre narazen, veliko je samomorov, ...), tragedij, ki lahko doletijo družino, in iskanja poti iz njih, vere v Jezusa, podpore žena se odločijo, da bodo podpisali pogodbo, ki jih bo zavezovala k bolj odgovornemu in pogumnemu življenju očetov in mož.

V tekstu s hrbtne strani knjige je zapisano, da gre za »knjigo, ki moške uči in spodbuja, da bi zbrali pogum in izpolnili svoje resnično poslanstvo, ženskam pa odpira pogled v moško doživljanje sveta in družinskih odnosov. Odlična knjiga z moške, pa tudi dragoceno branje za nežnejši spol.«

Knjiga je izšla leta 2014 pri založbi Družina.

Iz bele Acadie je na sopotnikovi strani skočila ženska kostanjevih las, oblečena v športne pajkice. Stekla je k Natanu. »Ste v redu?«

Nathan pa se ni zmenil za njo, le nepopustljivo se je plazil proti svojemu avtu.

Voznica terenskega avtomobila, blondinka, je operaterju v centru za obveščanje sporočala kraj nesreče.

»Gospod,« je dejala rjavolaska, »mirovati morate.«

Nathan pa se je zmeden, toda odločen plazil dalje.

»Ne skrbite za avto!«

Še naprej se je plazil in dejal: »Ne skrbim za avto.«

Z rokami se je prijel za gumo, se dvignil in odprl zadnja vrata vozila. S sedeža se je zaslišal prediren jok. Ob pogledu na očeta, ki je prepoten in krvav klečal na tleh, je namreč iz malega fantka izbruhnil ves šok, ki se je nabral v njem. Nathan se je stegnil noter, da bi ga potolažil.

Medtem ko so se približevale sirene, je rjavolaska opazovala Nathana in fanta v otroških hlačah z naramnicami. Ta neznanec ni bil slepo obseden s svojim imetjem. Ni bil nor.

Bil je junak – oče, ki bi dal življenje, da bi rešil svojega otroka.

Orel Eddie (2016)

Neverjetna zgodba, ki je neverjetna predvsem zato, ker je posneta po resničnih dogodkih o Eddiju (Taron Egerton) z vzdevkom Orel, nas popelje v čas osemdesetih. Eddie je mladenič, ki sanja o olimpijadi, a se nikakor ne najde v nobenem športu. A velika želja ga žene tako daleč, da se v Nemčiji nauči skakati in na koncu celo nastopi na zimskih olimpijskih igrah v kanadskem Calgaryju. Rezultat sicer ni bleščeč, a je prvi Britanec po skoraj pol stoletja, ki se ukvarjal s skakalnim športom. Uspeh mu nikakor ne bi uspel brez trenerja (Hugh Jackman), ki ga spozna popolnoma naključno in poleg mame edini v njem vidi potencial. Film na humoren način prikaže dolgo pot od sanj do njihove uresničitve in nam da vedeti, da se ne smemo nikoli predati v sledenju svojim ciljem.

Velika športna zgodba je prav gotovo zanimiva za nas Slovence, saj so nam smučarski skoki med najpomembnejšimi če ne kar najpomembnejši nacionalni šport, še posebej zadnja leta po zaslugi Petra Prevca in družine. Ogled filma toplo priporočam.

Matjaž Kosi

Kančevci

Junij

12.-17.: Duhovne vaje za brate kapucine

18.: DMŽ – srečanje za vztrajnost

19.-25.: Osebnostno spremljane duhovne vaje za duhovnike, redovnike in redovnice (franciškovi bratje in sestre)

25.-30.: Teden za družine Aninega sklada

Julij

1.-10.: Kontemplativne duhovne vaje (br. Miha Sekolovnik, s. Marija Irena Stele)

1.-3.: Uvajanje v meditacijo (Marija Sraka)

3.-8.: Osebnostno vodene duhovne vaje (Marija Sraka)

10.-16.: Tabor za mlade (br. Primož Kovač in Marjana Talian)

17.-22.: Srečanje izkušnja boga (br. Štefan Kožuh)

24.-30.: Počitniški teden za slovenske družine (Sten Vilar, Pavel Zablatnik, br. Miha Sekolovnik, br. Jože Smukavec in sodelavci)

Avgust

31.7.-6.8.: Letovanje družin gibanja Vera in luč

7.-13.: ADAM – angleški tabor za otroke (br. Jurij Štravs, Fani Pečar s profesorji in animatorji)

16.-20.: Duhovne vaje za duhovnike (Branko Cestnik)

20.-24.: Človeška toplina

25.-28.: Družine, Avstrija

San Giovanni Rotondo

20. – 24. avgust 2016 - Bratje kapucini vabimo na romanje k svetemu patru Piju v San Giovanni Rotondo, k sv. nadangelu Mihaelu na goro Gargano in k sv. Nikolaju v Bari. Informacije in prijave: br. Stane Bešter, tel. 041/840-897 ali stane.bester@rkcs.si

Assisi – za mlade

4. – 10. avgust 2016: Romanje za mlade od 17. – 30. leta starosti. Tema romanja: Izgubljen? Ljubljen! Vodijo: br. Jakob Kunšič, br. Joško Smukavec, br. Jaroslav Knežević, br. Vlado Kolenko, s. Anja, FMM, Eva in David Veber. Informacije in prijave: jaroslav.knezevic@rkcs.si

Ste vedeli, da ...

Štiri leta so minila od zadnjih poletnih olimpijskih iger in pred vrati so letošnje v Rio de Janeiro. Ali veš, da ...

- bodo poletne OL letos organizirane že 27 (6 krat v Severni Ameriki, 16 krat v Evropi, 3 krat v Aziji in 2 krat Oceaniji).
- bodo olimpijske igre letos prvič v zgodovini v državi Južne Amerike?
- so olimpijski ogenj prižgali 21. aprila v grški Olimpiji?

- na 17 dnevnih igrah pričakujejo 10.500 športnikov iz 206 držav, ki bodo sodelovali v 306 dogodkih 42 športov?
- se med olimpijske športe letos vračata golf (po 112 letih odsotnosti) in ragbi (po 98 letih)?
- bodo med športniki letos prvič tudi atleti, ki so se rodili v tem tisočletju?
- bodo na igrah lahko tekmovali tudi športniki, ki so morali zbežati iz svojih domovin? Okrog 10 športnikov bo v kvalifikacijah in na tekmah tekmovalo pod olimpijsko zastavo.

- da bo za varnost skrbelo 85.000 vojakov in policistov (dvakrat več kot jih je bilo navzočih leta 2012 v Londonu).
- so taksi šoferji v pripravi na OL dobili ponudbo zastoni tečaja angleščine?

Ali veš ...

- da se Rio imenuje po reki, ki ne obstaja? Ko so Portugalski osvajalci prišli januarja 1502 na to ozemlje, so zaliv pomotoma imeli za reko in jo poimenovali januarska reka. Ime (Rio de Janeiro) je ostalo tudi za naselje.

Oprostite, gospa! Jezusovo vstajenje je bil čudež in ne storitev našega pokopališča.

Ujeto v objektiv

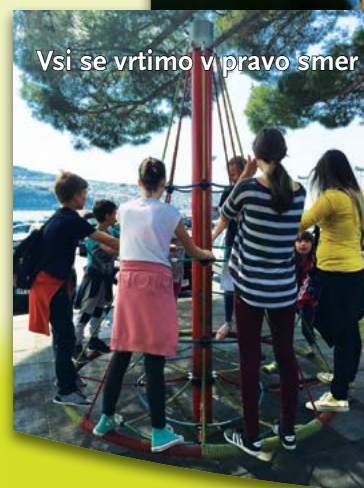
In glej, bilo je pečeno

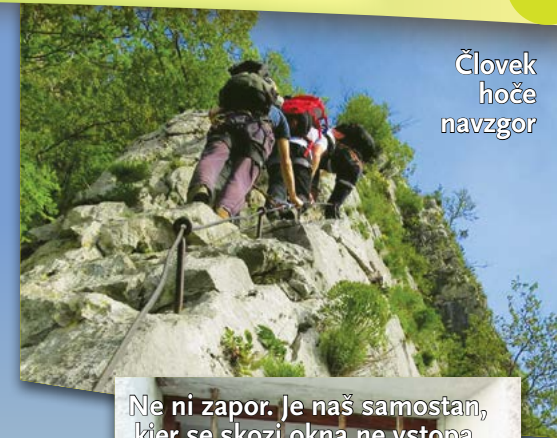
Modro je jesti dobro

Prenavljamo stvari in sebe

Vsi se vrtimo v pravo smer

Človek hoče navzgor

Ne ni zapor. Je naš samostan, kjer se skozi okna ne vstopa.

Hop, hop. Kdo bo prvi vzel rutko?

Skupaj poslušamo modrosti

***Več ko bomo naredili na svetu,
več zaslug si bomo pridobili za nebesa,
več prispevali za rešitev duš.
Nebes nam nihče ne bo vzel.***

s. Leopold Mandić